

الله
رسول
محمد

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

PŘÍBĚHY PRO
PŘEMÝŠLIVÉ DĚTI

.2.

Děti! Co víte o termitech, těch pracovitých tvorech, kteří se podobají mravencům? Víte, že motýli se svými nádhernými křídly začínali jako malinké housenky a nakonec se vynořili z kukly?

Víte, jak datel schovává maličké žaludy v dírách v dubech, jakto, že světlušky nespálí světlo, které vydávají, jak se žáby maskují, aby se skryly před nepřáteli nebo jak je možné, že tuleni nezmrznou v mrazivém oceánu...?

Příběhy, které budete číst v této knize, vám poskytnou mnoho faktů o těchto a mnoha dalších kouzelných tématech. Jak budete tyto příběhy číst, budete podrobně uvažovat o zvířatech, o nichž jsou a uvidíte, jak bezchybně je Alláh všechny stvořil.

O autorovi

Nyní píšící pod pseudonymem Harun Yahya, narodil se v Ankaře v roce 1956. Studoval umění v Istanbulu na univerzitě Mimar Sinan a filosofii na Istanbulské univerzitě. Od osmdesátých let publikoval mnoho knih s politickou, vědeckou a náboženskou tematikou. Vysoce ceněné po celém světě, tyto práce byly nástrojem znovunalezení Boha a zlepšení poznání své víry mnoha lidí. Knihy Haruna Yahyi oslovují všechny typy čtenářů, bez ohledu na jejich věk, rasu nebo národnost pro své zaměření na jeden předmět: rozšířit čtenářovu perspektivu povzbuzením ho nebo ji k přemýšlení o kritických tématech, jako je existence Boha a Jeho jednota, a život podle hodnot Jím předepsaných.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

O autorovi

Nyní píšící pod pseudonymem HARUN YAHYA, narodil se v Ankaře v roce 1956, poté, co dokončil základní a střední školu v Ankaře, studoval umění v Istanbulu na univerzitě Mimar Sinan a filosofii na Istanbulské univerzitě. Od osmdesátých let publikoval mnoho knih s politickou, vědeckou a náboženskou tematikou.

Harun Yahya je dobře znám jako autor významných prací odhalujících podvod evolucionistů, jejich neplatná tvrzení a temná spojení mezi darwinismem a takovými krvavými ideologiemi jako jsou fašismus a komunismus.

Díla Haruna Yahyi, přeložená do 57 různých jazyků, tvoří sbírku celkem 45 000 stran s 30 000 ilustracemi.

Jeho pseudonym je tvořen jmény Harun (Áron) a Yahya (Jan Křtitel) na památku dvou významných proroků, kteří bojovali proti lidem s nedostatkem víry. Pečeť Proroka na obálkách jeho knih je symbolem spojeným s jejich obsahem. Představuje Korán (konečně zjevení) a Proroka Muhammada (pokoj a požehnání s ním), posledního z proroků. Pod vedením Koránu a Sunny (učení Proroka), si autor klade za cíl zkompromitovat fundamentální principy nenáboženských ideologií a mít "poslední slovo", jak zcela utichnou námitky proti náboženství. Používá pečeť Proroka (pokoj a požehnání s ním), který dosáhl konečné moudrosti a morální dokonalosti, jako znak zájmu nabídnout poslední slovo.

Všechna díla Haruna Yahyi mají tentýž cíl: předávat poselství Koránu, povzbuzovat čtenáře k úvaze o základních otázkách spojených s vírou, jako je Boží existence a jednota a věčný život; a odhalovat chabé základy nenáboženských systémů a perversních ideologií.

Harun Yahya má čtenáře v mnoha zemích, z Indie do Ameriky, od Anglie po Indonézii, z Polska po Bosnu, od Španělska po Brazílii, z Malajsie do Itálie, z Francie do Bulharska a Ruska. Některé z jeho knih jsou dostupné v angličtině, francouzštině, němčině, španělštině, italštině, portugalštině, urdštině, arabštině, albánštině, čínštině, svahilštině, hausa, zivehi (jíz se mluví na ostrově Mauricius), ruštině, srbochorvatštině, polštině, malajštině, ujugurské turečtině, indonézštině, bengálštině, dánštině a švédštině.

Vysoce ceněné po celém světě, tyto práce byly nástrojem znovunalezení Boha a zlepšení poznání své víry mnoha lidí. Moudrost a upřímnost jeho knih spolu s odlišným stylem snadným k pochopení přímo ovlivňují každého, kdo je čte. Ti, kdo tyto knihy berou vážně, již nadále nemohou obhajovat ateismus či jinou převrácenou ideologii nebo materialistickou filosofii, jelikož tyto knihy jsou charakteristické rychlými účinky, konečnými výsledky a nevyvrátitelností. Dokonce pokud v tom budou pokračovat, bude to pouze sentimentální naléhavost, protože tyto knihy vyvracejí takové ideologie od samých základů. Všechna současná hnutí popření jsou nyní ideologicky poražena, díky knihám napsaných Harunem Yahyem. Toto je nepochybně následkem moudrosti Koránu a jeho osvícení. Autor skromně zamýšlí sloužit jako prostředek lidského hledání pravé Boží cesty. Žádný materiální zisk není cílem publikace těchto knih.

Ti, kdo povzbudí ostatní k přečtení těchto knih, otevírající jejich mysl a srdce a vedoucí je, aby se stali oddanými služebníky Boha, poskytují neocenitelnou službu.

Mezitím by bylo pouze ztrátou času propagovat jiné knihy, které pouze vytváří zmatek v lidských myslích, vedou je k ideologickému chaosu a zjevně nemají žádné silné a přesné účinky v odstraňování pochyb z lidských srdcí, jak ověřeno předchozí zkušeností. Je nemožné, aby knihy sloužící ke zdůraznění autorovy literární moci měly takový velký efekt, naopak jejich zbožným cílem je zachránit lidi před ztrátou víry. Ti, kdo pochybují mohou vidět, že jediným záměrem knih Haruna Yahyi je překonat nevíru a šířit morální hodnoty Koránu. Tento úspěch a vliv je vyjadřován přesvědčením čtenářů.

Jeden bod je nutno mít na paměti: hlavní příčinou pro pokračující krutost, konflikt a další utrpení velké většiny lidstva je ideologická převaha nevíry. To lze ukončit pouze ideologickou porážkou nevíry a předáním divů stvoření a koranické morálky tak, aby lidé mohli žít podle toho. Zvažující stav dnešního světa vedoucího do sestupné spirály násilí, pohoršení a konfliktu, musí být zjevně tato služba poskytnuta rychle a efektivně, než bude příliš pozdě.

V tomto úsilí knihy Haruna Yahyi hrají vedoucí úlohu. Z Boží vůle budou tyto knihy prostředkem, skrze něhož lidé 21.století dosáhnou míru, spravedlnosti a štěstí přislíbeného v Koránu.

Milé děti!

Zvláštní pozornost je věnována zhroucení teorie evoluce, protože tato teorie tvoří základ všech neduchovních filosofí. Od chvíle, kdy Darwin odmítl skutečnost stvoření – a tedy Boží existenci – za uplynulých 140 let to způsobilo, že mnoho lidí opustilo svou víru nebo upadlo do pochybností.

Proto je podstatnou službou, velmi důležitou povinností, ukázat každému, že tato teorie je klam. Jelikož někteří čtenáři dostanou šanci číst pouze jednu z našich knih, myslíme si, že je důležité věnovat kapitulu ke shrnutí tohoto předmětu.

Všechny autorovy knihy vysvětlují témata ve světle koranických veršů, a zvou čtenáře k poznání Božích slov a žití podle nich. Všechna témata týkající se Božích veršů jsou vysvětlena tak, aby nezbyl prostor pro pochybnosti a otázky ve čtenářově mysli. Knihy upřímně, jednoduše a plynulým stylem zajišťují, že kdokoli, v kterékoli době a ze kterékoli společenské třídy je může snadno pochopit. Díky jejich účinnému a osvětlujícímu vypravování je lze přečíst na jedno posezení. Dokonce i ti, kdo přísně odmítají duchovno jsou ovlivněni fakty, jež tyto knihy dokumentují a nemohou popřít pravdivost jejich obsahu.

To vede k tomu, že všechny knihy autora lze číst jednotlivě, i diskutovat ve skupině. Čtenáři usilující profitovat z těchto knih shledají diskusi velmi užitečnou dovolující jim spojit své úvahy a zkušenosti.

Dále bude velkou službou islámu přispět k publikaci a čtení těchto knih, napsaných výhradně k potěšení Boha.

Všechny autorovy knihy jsou velmi přesvědčivé. Z tohoto důvodu zprostředkují pravé náboženství ostatním a nejefektivnějším způsobem je pobídnou k přečtení těchto knih.

Doufáme, že čtenář si projde odkazy na konci knihy. Jejich bohatý odkazový materiál k tématům spojeným s vírou je velmi užitečný a je radost ho číst.

V těchto knihách, na rozdíl od ostatních, nenajdete osobní názory autora, vysvětlení založená na pochybných zdrojích, styl nevšímavý k úctě a vážnosti posvátných předmětů ani beznadějně, pesimistické argumenty, jež vyvolávají pochybnosti v mysli a odchýlení v srdci.

www.harunyahya.com – en.harunyahya.tv

**PŘÍBĚHY
PRO PŘEMÝŠLIVÉ
DĚTI**

-2-

**HARUN YAHA
(ADNAN OKTAR)**

OBSAH

<i>Farúk a termiti</i>	<i>8</i>
<i>Asad a barevní motýl.....</i>	<i>10</i>
<i>Datel a Irfan.....</i>	<i>14</i>
<i>Džalál a racek</i>	<i>16</i>
<i>Kamal a světluška</i>	<i>16</i>
<i>Ahmad a zelená žába</i>	<i>24</i>
<i>Hamíd a dlouhonožý čáp</i>	<i>28</i>
<i>Nabíl a tuleň</i>	<i>32</i>
<i>Amir a chameleon.....</i>	<i>36</i>
<i>Tariq a pes.....</i>	<i>40</i>
<i>Farhan a kůň.....</i>	<i>44</i>

<i>Antar a klokan.....</i>	<i>48</i>
<i>Zaki a pavouk.....</i>	<i>52</i>
<i>Farúq a kachna</i>	<i>54</i>
<i>Ali a pštros</i>	<i>58</i>
<i>Kašif a medvěd, který měl rád med.....</i>	<i>62</i>
<i>Aiša a dikobraz.....</i>	<i>66</i>
<i>Mansúr a velcí polární medvědi.....</i>	<i>70</i>
<i>Omar a ryba</i>	<i>80</i>
<i>Rašad a Taufiq.....</i>	<i>90</i>
<i>Dodatek: Lež o evoluci</i>	<i>92</i>

FARÚQ A TERMITI

Byla jasná, slunečná neděle. Farúq šel na piknik s učitelem a spolužáky.

Farúq se svým kamarádem si hráli na schovávanou.

Najednou uslyšel Farúq hlas volající, "Dávej pozor!" Farúq se začal rozhlížet nalevo a napravo, nevěda, odkud hlas přichází. Jenže nikdo tam nebyl.

Za chvílku uslyšel tentýž hlas znovu. Tentokrát řekl, "Jsem tady dole!"

Hned u svého chodidla si Farúq povšiml hmyzu, který se velice podobal mravenci.

"Kdo jsi?" zeptal se.

"Já jsem termít," odpověděl tvoreček.

"Nikdy jsem neslyšel o stvoření zvaném termít," přemítal Farúq "Žiješ sám?"

“Ne,” odpověděl hmyz, “my žijeme v hnízdech ve velkých skupinách. Jestli chceš, jedno ti ukážu.”

Farúq souhlasil a tak vyrazili. Když došli na místo, to, co termít ukázal Farúqovi, vypadalo jako vysoká budova s okny.

“Co to je?” chtěl vědět Farúq.

“Toto je náš domov,” vysvětlil termít, “toto jsme sami postavili.”

“Ale vždyť jsi tak malý,” namítal Farúq. “Jestli jsou tví kamarádi stejně velcí jako ty, jak je možné, že jste vytvořili něco tak nesmírného?”

Termít se usmál. “Není divu, že jsi překvapen, Farúqu. U malých tvorů jako jsme my je schopnost vytvářet místa jako je toto doopravdy velice překvapivá. Ale nezapomeň, že toto je snadné pro Alláha, Který nás všechny stvořil.”

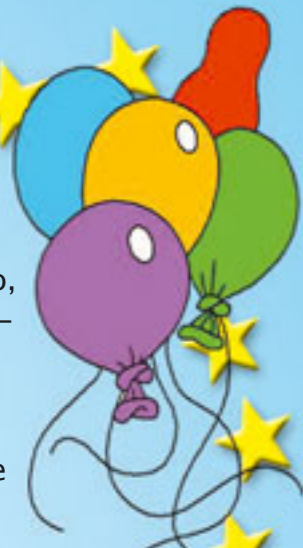
“Navíc, kromě toho, že jsou velice vysoké, naše domovy mají další zvláštní znaky. Například budujeme speciální dětské pokoje, místa pro pěstování hub a královen trůní sál uvnitř našich domů. A nezapomínáme vytvořit ani větrací systém. Takto vyrovnáváme vlhkost a teplotu uvnitř. A abych nezapomněl, dovol mi ti říct ještě něco jiného Farúqu, my nevidíme!”

Farúq byl udiven: “Ačkoli si tak drobný, že je tě těžké uvidět, pořád buduješ vysoké domy jako vysoké budovy, co staví lidé. Jak to, že to všechno dokážeš?”

Termít se opět usmál: “Jak jsem už řekl, je to Alláh, Kdo nám dává toto neobyčejné nadání. On nás stvořil takovým způsobem, že toto všechno dovedeme dělat. Ale teď Farúqu se musím vrátit domů a pomáhat přátelům.”

Farúq rozuměl: “Dobře, hned teď chci jít říct svému učiteli a kamarádům, co jsem se dozvěděl.”

“Dobrý nápad, Farúqu,” zamával mu malý termít, “dávej na sebe pozor. Snad se znovu uvidíme.”

ASAD A BAREVNÍ MOTÝLI

Ovíkendu šel Asad na návštěvu k dědečkovi. Dva dny utekly jako voda a dřív než se Asad nadál, jeho otec dorazil, aby ho vzal domů. Asad dal dědovi sbohem a šel si sednout do auta. Vyhlížel z okénka a čekal na otce, až posbírá jeho věci. Motýl sedící na květině o kousek dál zatřepetal křídly a vlétl oknem do auta.

“Jedeš domů, že Asade?” zeptal se motýl tenkým hláskem.

Asad se podivil. “Ty mne znáš?” zeptal se.

“Ovšemže ano,” usmál se motýlek. “Slyšel jsem tvého dědečka, jak o tobě vypravuje sousedům.”

“Proč jsi se mnou nepřišel mluvit už dříve?” ptal se Asad.

“To jsem nemohl, protože jsem byl v kukle nahoře na stromě v zahradě,” vysvětlil motýl.

Chválí Boha vše,
co na nebesích
je i na zemi ...
(Súra al-Hadid, 1)

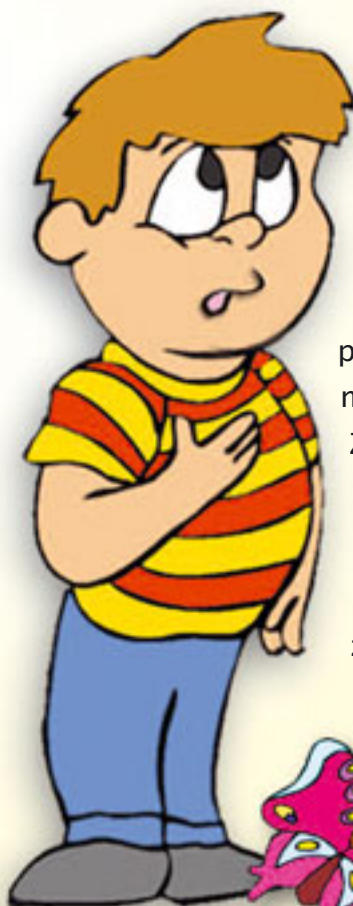
“Kukla? Co to je?” zeptal se Asad, jenž byl odjakživa zvědavý chlapec.

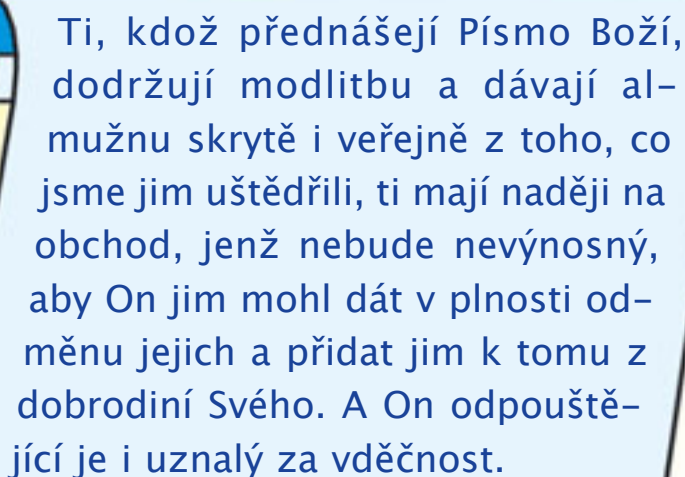

“Nech mne to vysvětlit od začátku,” pravil motýl a zhluboka se nadechl. “My motýlové se líhneme z vajíček jako malinké housenky.

Krmíme se okusováním listů. Později využijeme tekutinu, která vychází z našich těl jako vlákno a obalíme se jí.

Malým svazkům, do nichž se balíme, se říká kukly. Ve svazku strávíme určitý čas, jak čekáme, až vyrosteme. Když se probudíme a vylezeme z kukly, máme pestrobarevná křídla. Zbytek života strávíme poletováním a krmením se na květinách.”

Asad zamyšleně přikývl, “Míniš, že všichni tito barevní motýli byli

Ti, kdož přednášejí Písmo Boží, dodržují modlitbu a dávají almužnu skrytě i veřejně z toho, co jsme jim uštedřili, ti mají naději na obchod, jenž nebude nevýnosný, aby On jim mohl dát v plnosti odměnu jejich a přidat jim k tomu z dobrodiní Svého. A On odpouštějící je i uznalý za vděčnost.

(Súra Fatir: 27–28)

kdysi housenkami, než jim narostla křídla?”

“Vidíš tu zelenou housenku tam na větvi?” otázal se motýl.

“Ano, vidím. Hladově okusuje list.”

“To je můj mladší bratr,” usmál se motýl. “Za chvíli i on utká kuklu a jednoho dne bude motýl jako já.”

Asad měl spoustu otázek, které chtěl položit svému novému kamarádovi.

“Jak plánuješ tuto změnu? Myslím, když se vylíhneš z vajíčka, jak dlouho zůstaneš housenkou a jak tvoříš vlákno k utkání své

kukly?”

“Vůbec to neplánuji,” vysvětloval motýl trpělivě. “Alláh nás naučil, co potřebujeme udělat a kdy to potřebujeme udělat. Pouze jednáme způsobem, jak si to náš Pán přeje.”

Na Asada to vsutku zapůsobilo. “Vzory na tvých křídlech jsou fantastické. A všichni motýli mají různé vzory, že ano? Jsou opravdu barevní a nápadní!”

“To je důkaz Alláhova nesrovnatelného mistrovství. Stvořil nás jednoho po druhém tím nejkrásnějším možným způsobem,” vysvětlil mu kamarád.

Asad nadšeně souhlasil: “Je nemožné nevidět krásné věci, které Alláh stvořil. Kolem nás jsou stovky příkladů!”

Motýlek souhlasil: “Máš pravdu, Asade. Musíme Alláhovi děkovat za všechna tato požehnání.”

Asad se ohlédl přes rameno: “Můj otec už jde. Vypadá, že vyrazíme. Bylo skvělé se s tebou potkat. Můžeme si popovídat znovu, až se vrátím příští týden?”

“Ale jistě,” kývl motýl. “Dojed bezpečně domů.”

DATEL A IRFAN

Té neděle si vyšel Irfan s otcem na procházku do lesa. Zatímco se procházel, přemýšlel, jak krásné jsou stromy a celá příroda. Jeho otec potom narazil na přítele a jak si dva dospěláci povídali Irfan zaslechl zvuk:

Klep, klep, klep, klep, klep, klep...

Zvuk přicházel od stromu. Irfan přišel k ptákovi, který ho působil a zeptal se:

“Proč tak tlučeš zobákem do toho stromu?”

Pták přestal s tím, co dělal a obrátil se, aby se podíval na Irfana. “Já jsem datel,“ odpověděl. “My děláme díry do stromů a v nich si budujeme svá hnízda. Někdy si v těchto stromových dírách skladujeme potravu. Toto je první díra, kterou v životě dělám. Takových však udělám stovky.” Irfan se podíval na otvor zblízka. “Dobře, ale jak skladuješ jídlo na takovém malém místě?” divil se.

“Datlové většinou jedí žaludy a žaludy jsou celkem malé,” vysvětlil datel. “Do každé díry, kterou vytvořím, dám jeden žalud. Tímto způsobem budu schopen si schovat dost jídla.”

Irfan byl zmatený: “Ale namísto roztroušení spousty malých děr,” řekl, “bys mohl udělat jednu velkou a uskladnit tam

všecko své jídlo.”

Datel se pousmál: “Kdybych to tak udělal, přišli by jiní ptáci, našli můj sklad a ukradli by mi moje žaludy. Jenže otvory, které dělám, mají různé velikosti. Když ukládám do děr žaludy, které jsem našel, skladuji je podle velikosti. Velikost žaludu přesně odpovídá díře, do níž ho dávám. Tímto způsobem žalud pevně zapadne do otvoru. Jelikož Alláh vytvořil můj zobák tak, že žaludy z díry snadno vytáhnu, vezmu je ze stromu bez problému. Avšak druzí ptáci to nedovedou a tak je moje potrava v bezpečí. Ovšemže já nemám takový mozek, abych toto všechno vymyslel. Jsem jenom datel. Alláh mne přiměje dělat tyto věci. Je to Alláh, Kdo mne naučil jak schovávat své jídlo a Kdo stvořil můj zobák tak, abych to dokázal. Doopravdy nejde jen o mě—všechna živá stvoření umí věci, které umí, protože to je to, co je Alláh naučil.”

Irfan souhlasil: “Máš pravdu. Děkuji, že jsi mi to pověděl... Připomněl jsi mi velkou moc Alláha.”

Irfan řekl sbohem svému malému příteli a vrátil se k otci. Byl velice šťastný, poněvadž kamkoli se podíval, mohl spatřit jiné Alláhovy zázraky.

Džalal a racek

Když cestoval na trajektu v horkém počasí, Džalal nejraději ze všeho seděl na palubě. Takto viděl moře zblízka a mohl se snadno rozhlížet kolem dokola. Jednoho dne se Džalal s matkou nalodili na trajekt. Hned vyšel a posadil se nahoře na palubě. Skupina racků sledovala trajekt, jako kdyby spolu závodili. Rackové předváděli skvělé představení, vířili a kroužili ve vzduchu a bojovali vzájemně o kousky chleba, které jim házeli cestující.

Jeden z racků pomalu klouzal dolů a přistál na sedadle vedle Džalala.

“Jak se ti líbilo naše letecké představení?” zeptal se. “Všiml jsem si, že nás pozorně sleduješ. Jaké je tvé jméno?”

“Moje jméno je Džalal. Ano, opravdu se mi líbilo pozorovat váš let. Vidím, že můžete zůstat ve vzduchu, aniž byste mávali křídly. Jak to dovedete?”

Racek pokýval hlavou. “My rackové se stavíme po směru větru. Dokonce i

když je nepatrný vítr, stoupající vzduch nás zvedá. Využíváme tohoto pohybu a dovedeme urazit dlouhou vzdálenost a přitom vůbec nemávat křídly.”

“Pohybujeme se vzad a vpřed uvnitř mas vzduchu stoupajícího od moře,” pokračoval. “Tyto proudy znamenají, že máme pod křídly vždy vzduch a to nám dovoluje zůstat ve vzduchu, aniž bychom spotřebovali příliš mnoho energie.”

Džalal si pořád nebyl jist, že tomu rozumí:

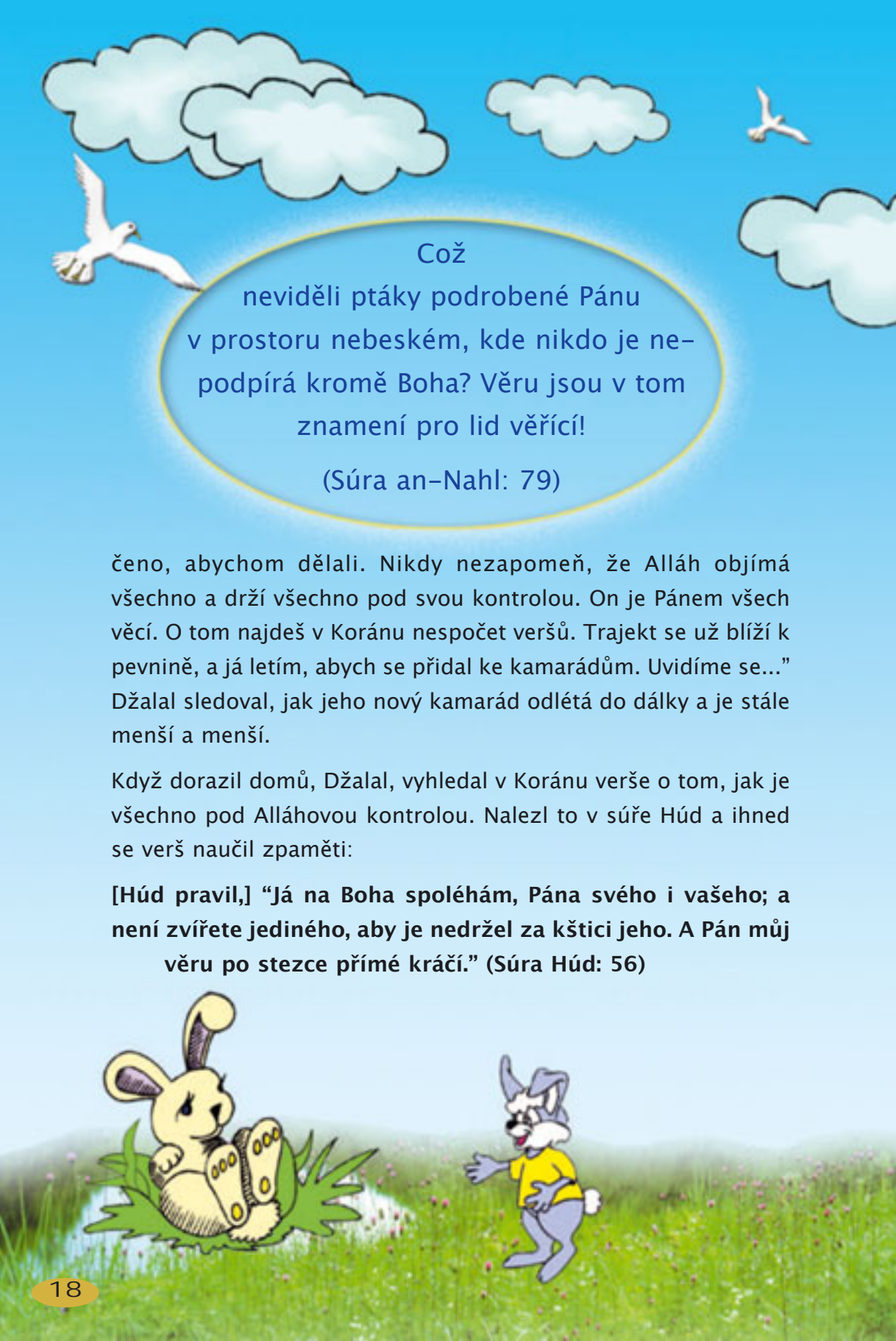
“Viděl jsem tě ve vzduchu, aniž bys mával křídly, jako kdyby jsi tam byl zavěšený. A toto všechno dokážeš tím, že se přizpůsobuješ směru větru? To chápu, ale jak vypočítáš sílu větru a ze kterého směru přijde?”

“Pro nás je nemožné to dokázat na základě našich vlastních znalostí,” začal racek. “Když nás stvořil, Alláh nás naučil, jak létat a jak viset ve vzduchu bez maření energie. Toto jsou příklady nám dané, abychom si mohli uvědomit Alláhovu existenci a porozumět Jeho moci.”

Džalal myslel na další otázku: “Ano, ty zůstaneš zavěšený ve vzduchu jako kdyby na struně... Abys byl toho schopen, musíš umět matematiku velice dobře a musíš umět dělat podrobné výpočty, ale to děláš bez problému od chvíle, kdy jsi poprvé vzlétl, vid’?”

“Rozhodně,” souhlasil racek. “Náš Pán dal každému tvorovi vnuknutí, které potřebuje. My všichni děláme to, co je nám ře-

Což
neviděli ptáky podrobené Pánu
v prostoru nebeském, kde nikdo je ne-
podpírá kromě Boha? Věru jsou v tom
znamení pro lid věřící!

(Súra an-Nahl: 79)

čeno, abychom dělali. Nikdy nezapomeň, že Alláh objímá všechno a drží všechno pod svou kontrolou. On je Pánem všech věcí. O tom najdeš v Koránu nespočet veršů. Trajekt se už blíží k pevnině, a já letím, abych se přidal ke kamarádům. Uvidíme se...” Džalal sledoval, jak jeho nový kamarád odlétá do dálky a je stále menší a menší.

Když dorazil domů, Džalal, vyhledal v Koránu verše o tom, jak je všechno pod Alláhovou kontrolou. Nalezl to v súře Húd a ihned se verš naučil z paměti:

[Húd pravil,] “Já na Boha spoléhám, Pána svého i vašeho; a není zvířete jediného, aby je nedržel za kštici jeho. A Pán můj věru po stezce přímé kráčí.” (Súra Húd: 56)

Milé děti, slyšeli jste někdy o ptákoví jménem tabon? Když mají tito ptáci kuřata, je to vždycky sameček, kdo se o ně stará. Nejprve matka vyhrabe velkou jámu, do níž naklade vejce. Potom, co vejce naklade, samec musí udržovat v hnízdě teplotu 92 stupňů Fahrenheita (33 stupňů Celsia).

Aby změřil teplotu v hnízdě, samec strká svůj zobák do písku, který ho zakrývá, užívajíc svůj zobák jako teploměr. Pták tuto činnost znovu a znovu opakuje. Pokud teplota v hnízdě stoupne, ihned otevře vzduchové otvory, aby teplota poklesla. Ptačí zobák je tak přesným teploměrem, že pokud někdo hodí na hnízdo hrst písku a teplota stoupne o nepatrný kousek, pták to dovede poznat. My taková měření umíme provést pouze teploměrem, a přesto to taboni dělají po staletí bez nejmenší chyby.

Je tomu tak proto, že Alláh je naučil všemu a je to Všemohoucí Alláh, Kdo stvořil zobák s citlivostí teploměru.

KAMAL A SVĚTLUŠKA

O letních večerech jídával Kamal s rodinou večerní jídlo v zahradě. Jednoho letního večera, jak vstávali od stolu, Kamal spatřil světlo pohybující se nahoru a dolů mezi stromy na okraji zahrady. Přešel ke stromům, aby zjistil, co se děje, a povšiml si poletujícího hmyzu. Jenže tento hmyz byl velice odlišný od toho, který vídal ve dne. Jak letěl, vydával světlo.

Hmyz na okamžik zastavil a přiletěl ke Kamalovi. “Ahoj,” pravil. “Vypadáš překvapeně. Už mě dlouho pozoruješ. Jmenuji se světluška a jak se jmenuješ ty?”

“Moje jméno je Kamal. Máš pravdu. Nikdy jsem neviděl hmyz, který bliká světýlkem, jako ty před chvílí. Žlutozelené paprsky přicházejí z tvého těla. Pamatuji si, že když jsem jednou sáhl na žárovku, popálil jsem si ruku. Nebolí tě to světlo, co vychází ze tvého těla?”

Světluška přikývla. “To máš pravdu Kamale, když říkáš, že lampy jsou velice horké, když vydávají světlo. Žárovky využívají elektrickou energii k výrobě světla a něco z této energie se mění v teplo. To způsobuje, že žárovka se zahřívá. Ale my nebereme energii pro světlo, které naše tělo vydává, zvenčí.”

Kamal si myslel, že rozumí. “To znamená, že se nezahříváš?” zeptal se.

“To je pravda,” souhlasila světluška. “Vyrábíme energii sami a používáme ji velmi opatrně. To znamená, že žádná energie nepřijde nazmar a že neprodukuje teplo, které by poškodilo naše těla.”

Kamal chvíli uvažoval, “To je vskutku velice dobře promyšlený systém.”

“Ano, to je,” souhlasil brouček. “Když nás Alláh stvořil, všechno, co potřebujeme, naplánoval nejlepším způsobem. Když letíme, rychle máváme křídly. Ovšem, toto je činnost, která potřebuje mnoho energie. Ale jelikož naše světlo nespotřebuje moc energie, nemáme s tím problém.”

Kamal se chtěl zeptat na něco jiného, “Na co používáš světlo, které vydáváš?”

Jeho kamarád
v y s v ě t l i l :
“Používáme ho
jednak na předávání zpráv
mezi námi a také na
obranu. Když si
chceme něco na-

On je Bůh, stvořitel, tvůrce i utváře-
jící. Jemu přísluší jména překrásná a
Jeho slaví vše, co na nebesích je i na
zemi – On mocný je i moudrý!

(Súra al-Hašr: 24)

vzájem sdělit, zablikáme světýlkem. Jindy ho používáme,
abychom zastrašili naše nepřátele a udrželi je stranou.”

Na Kamala velice zapůsobilo, co mu jeho přítel poví-
dal: “Takže všechno, co potřebuješ, máš uvnitř svého
těla a nemusíš se namáhat!”

“Přesně tak,” souhlasila světluška. “Navzdory všem sna-
hám vědci neuspěli ve vyvinutí systému jako je ten náš.
Jak jsem řekl dříve, Alláh nás stvořil nejkrásnějším způ-
sobem a způsobem, který nejvíce pasuje k našim potřebám,
tak jako všem živým věcem.”

Kamal se usmál. “Děkuji ti. Co jsi mi řekla, je velice zajímavé.
Nyní si uvědomuji, co znamená verš, který jsem četl včera,
**‘Což je ten, jenž tvoří, roven tomu, kdo netvoří? Což se ne-
vzpamatujete?’** (Súra an-Nahl: 17) Když pomyslíme na
všechny živé věci, které Alláh stvořil a na sebe, tak
existuje plno příkladů, kterých si lze všimnout!!”

“Ano Kamale, každá živá věc je důkazem svrchovaného kreativního umění Alláha, kdekoli se na věc podíváš, budeš to moci vidět. Teď budu muset jít. Ale nezapomeň, o čem jsme hovořili!”

Kamal zamával svému příteli na rozloučenou: “Rád jsem tě potkal. Doufám, že se zase uvidíme...”

Cestou domů uvažujíc o skvělých znameních stvoření u světlušky se Kamal těšil, jak poví své rodině o rozhovoru se svým malým kamarádem.

Rudé moře leží mezi dvěma pouštěmi. Nevtékají do něj žádné řeky ani jiná tekoucí čerstvá voda. Jinými slovy, neexistuje přenos kyslíku a dusíku. Normálně by toto moře bylo vyprahlou pouští, jako je zem, která ho obklopuje, jenže obsahuje korály všech druhů. Korály, které zde žijí navzdory obtížným podmínkám, jsou toho schopny díky symbióze (způsob, jak žijí pohromadě s jinými živými organismy) kterou ustanovily s jinými stvořeními podobajícími se rostlinám, kterým se říká řasy. Řasy se ukrývají před nepřáteli uvnitř korálových útesů a využívají sluneční světlo k provádění fotosyntézy. Harmonický životní styl těchto tvorů je dalším důkazem znamenitého stvoření Alláhem.

AHMAD A ZELENÁ ŽÁBA

Koncem týdne vyrazil Ahmad s otcem rybařit na jezero. Zatímco otec chystal pruty, Ahmad ho poprosil o dovolení chvíli se potulovat kolem. Otec mu to dovolil za podmínky, že nepůjde nijak daleko.

Ahmad se prodíral houštinami na kraji vody. Z ničeho nic z prostoru mezi dvěma keři vyskočila žába a přistála na kameni před ním.

“Skoro jsi na mne šlápl!” stěžovala si žába.

“Omlouvám se,” řekl Ahmad. “Máš stejnou barvu jako listy, takže jsem si tě nevšiml, žabičko. Já jsem Ahmad a procházím se.”

Žába se usmála: “Těší mě, že tě poznávám, Ahmade. Není nic neobvyklého na tom, že jsi si mne nevšiml. Žiju mezi těmito keři a moje barva se hodí k listům. Tímto způsobem mne moji nepřátelé nemohou spatřit o nic snadněji než ty. Snadno se jim schovám.”

Ahmad chvíli uvažoval: “Ano, ale co kdyby tě uviděli. Co uděláš?”

“Podíváš-li se pečlivě,” pravila žabka, zvedajíc nohu, “všimneš si, že mám mezi prsty plovací blány. Při skoku roztáhnou prsty a takto mohu plachtit vzduchem. Někdy letím až 40 stop (12 metrů) vzduchem v jediném skoku.”

“A co když chceš přistát?” zajímal se Ahmad.

“Používám nohy, když letím. Používám blány na svých nohách jako padák, abych se zpomalila, když přistávám,” vysvětlovala žába.

“To je strašně zajímavé,” dumal Ahmad. “Nikdy mne nenapadlo, že žáby mohou létat.”

Žába řekla s úsměvem: “Některé druhy žab dovedou doletět tak daleko jako mohou doplavat. To je požehnání, které nám dal náš Pán. Alláh stvořil naše barvy, aby nás maskovaly v prostředí, v němž žijeme. To nám dovoluje přežít. Kdyby nás Alláh takto nestvořil, brzy bychom byly zabity jinými zvířaty.”

Nohy žab opatřené blánou

Jedním z pozoruhodných stvoření, které Alláh stvořil, je druh žab žijící v nedotčených lesech. Nejzajímavějším rysem této drobné stromové žáby, mající tenké končetiny a blány mezi prsty, je, že dovede používat svoje nohy k letu plachtěním. Když letí ze stromu používá nohy jako padák, když chce zjemnit přistání. Roztažením blán mezi prsty zdvojnásobí povrch svého těla. Létaující žáby dovedou plachtit vzduchem až 40 stop (12 metrů) než přistanou na stromě. Pohybováním nohama a měněním tvaru nohou opatřených blánou mohou dokonce ovládat směr letu.

Ahmad tomu rozuměl: “Ty blány mezi tvými prsty jsou pro tebe nezbytné, abys dovedla skákat na velké vzdálenosti. Já blány nemám, protože je nepotřebuji. Potřeby každého živého tvora jsou odlišné, že je to tak?”

“Ano, máš pravdu, velmi dobře jsi to vyjádřil.”

Ahmad odpověděl: “Alláh nás stvořil nejvhodnějším způsobem, aby nám usnadnil život. Měli bychom Mu za to být velice vděční.”

“Znovu správně, Ahmade,” souhlasil kamarád. “Náš Pán stvořil všechny živé organismy podle prostředí, v němž žijí. Dal nám všechno, co potřebujeme, když jsme se narodili.”

“Ano,” pravil Ahmad. “Nyní žabičko musím jít, jinak bude mít otec starost, co se se mnou stalo. Bylo super si s tebou promluvit. Jestli sem ještě někdy přijdu, znovu tě navštívím.”

“Budu se těšit. Ráda jsem tě potkala. Sbohem, Ahmade...” kvákla žabka a skočila zpět mezi keře a zmizela z dohledu.

HAMÍD A DLOUHONOHÝ ČÁP

Hamíd byl chytrý a veselý chlapec. Velice se zajímal o ptáky, a chtěl o nich všechno vědět. Někdy se staral o ptáky u sebe doma, ale později je nechal jít. Těšil ho jejich volný život. Jednoho rána na jaře Hamíd spatřil hejno dlouhonožných ptáků, jak letí pohromadě, a ihned vyšel ven na terasu, aby je lépe pozoroval. Když vyšel ven, uviděl, že dva z těchto ptáků přistáli na komíně a byl velice šťastný, jakmile je spatřil.

Zamával a zavolal na ně:

“Ahoj, já jsem Hamíd. Kdo jste vy?”

“Ahoj, Hamíde. Doufám, že svým přistáním tady nepůsobíme žádné potíže. Rádi bychom si s tebou popoví-

dali a poznali tě,” řekl jeden z páru.

“Rozhodně,” pravil Hamíd: “Já miluji všechny ptáky, velice, velice moc. Můžete mi, prosím, povědět něco o sobě?”

“Jistěže,” odpověděl první pták. “My jsme čápi. Jsme stěhovaví ptáci s velkými sněhobílými křídly mezi 3.5–5 stopami (jeden až jeden a půl metru) dlouhými s černými konci. Je to červená barva našich zobáků a naše dlouhé nohy, co nám poskytuje atraktivní vzhled.”

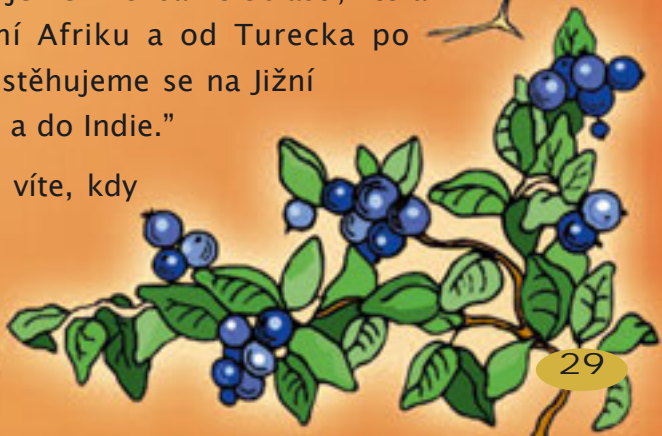
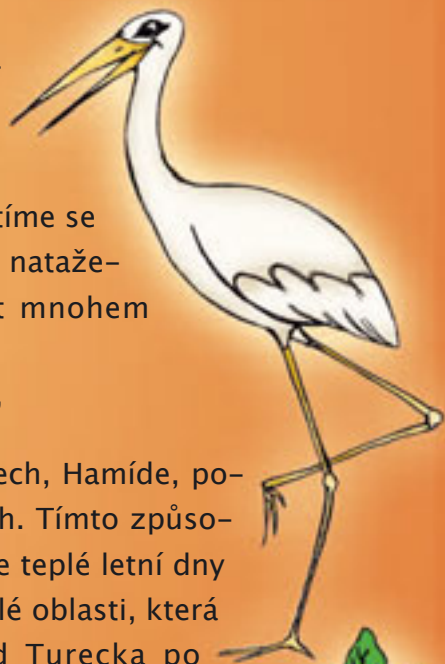
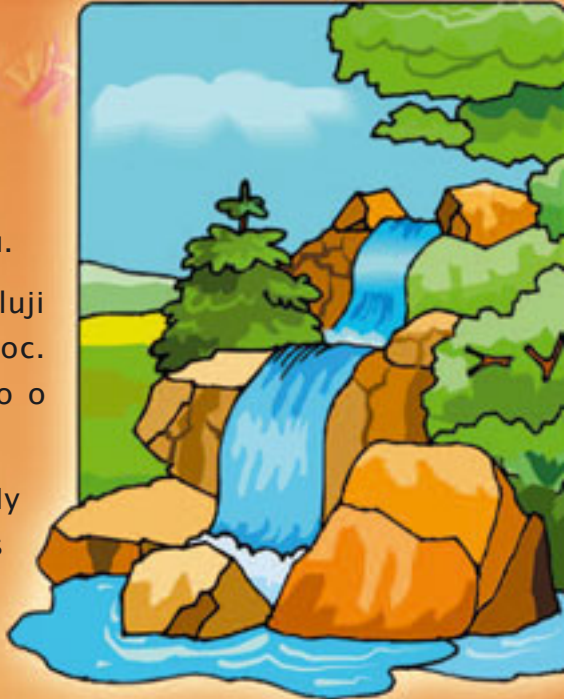
Hamíd souhlasil. “Opravdu vypadáte rozkošně!”

“Čeho si na nás lidé nejčastěji všimnou, to je náš způsob letu,” pokračoval čáp. “Letíme se zobákem nataženým kupředu a s nohama nataženými dozadu. Toto nám umožňuje letět mnohem rychleji využitím vzduchu.”

Hamíd byl zvědavý, “A kam cestujete teď?”

“Rok co rok se stěhujeme ve velkých hejnech, Hamíde, poněvadž neumíme žít na studených místech. Tímto způsobem také přinášíme lidem dobré zprávy, že teplé letní dny nejsou daleko. Během léta žijeme v rozsáhlé oblasti, která sahá od Evropy po Severní Afriku a od Turecka po Japonsko. Když se ochladí, stěhujeme se na Jižní polokouli do tropické Afriky a do Indie.”

Hamíd byl zmaten, “Ale jak víte, kdy

Není zvířete pozemského ani ptáka na křídlech létajícího, aby netvořili společenství podobné vašim. A nezanedbali jsme v Písmu ničeho; a nakonec u Pána svého budete shromážděni. (Súra al-An'am, 38)

se začne počasí ochlazovat?"

Čáp se usmál: "To je věru velice dobrá otázka. Ovšemže, odpověď je, že nás to naučil Alláh. Všichni ve stejný čas pocítíme potřebu přesídlit do teplejších zemí. Alláh nás přiměje to pocítit. Je to Alláh, Kdo nám ukazuje cestu letu a když opět nastane podzim, zajistí, abychom se vrátili tisíce mil zpět a našli znovu své domovy. Je to Alláh se svou inspirací, Kdo nás všechno toto učí."

"To je opravdu velice zajímavé, že dovedete urazit tak velkou vzdálenost

a vrátit se a najít svá stará hnízda a neudělat přitom chybu, jako kdybyste s sebou měli kompas,” řekl Hamíd, na něhož to zapůsobilo.

Čáp pokračoval, “Jistěže jsou tento druh silné paměti a skvělé schopnosti nalézt směr výsledkem nadřazeného stvoření Alláha, Kterýžto nám je dal.”

Hamíd měl pro svého nového kamaráda jinou otázku, “Žiješ poblíž lidských bytostí, vid?”

“Ano,” odpověděl mu přítel. “Stavíme si hnízda na střechách domů. Také si hnízda budujeme na vrcholcích stromů a komínů...”

Druhý čáp se postavil a řekl, “Odpusť, Hamíde, ale už zase musíme vyrazit na cestu.”

Hamíd sledoval své nové přátele, jak vzletají a mizí na obzoru jsouce menší a menší.

Nabíl a tuleň

Nabíl jednoho dne po návratu ze školy sledoval televizi. Na jednom programu dávali dokumentární pořad. Nabíl se rád díval na dokumenty o zvířatech, která ve skutečném životě vidět nemohl. Tentokrát se jednalo o pořad o tuleních. Nabíl seděl před televizí a díval se s velkým zájmem.

Ale náhle mu byla zima. Rozhlédl se a uvědomil si, že je nyní uvnitř obrazu vysílaného televizí. Hned před ním byl tuleň, kterého právě viděl na obrazovce!

“Ahoj!” oslovil tuleně a trochu se přitom třásl. “Tady je hrozná zima, nemáš ten dojem?”

“To tady musíš být nový!” odpověděl tuleň.

“Pořád je zima. Je 23 stupňů Fahrenheita (minus 5 stupňů Celsia) když je nejtepleji, dokonce i na jaře. Mně to vyhovuje tak akorát, protože my tuleni máme zimu

rádi. Ani ji nepociťujeme. Jak to? Kvůli naší kožešině, která je znamenitým darem Alláha, jaký nám dal! Ovšemže také tuk v našich tělech nám pomáhá chránit se před zimou.”

“Je tamto tvoje matka?” ukázal Nabíl na mnohem většího tuleně opodál. “Myslím, že tě hledá. Zavolej na ni a dej jí vědět, kde jsi...”

Tuleň pokračoval: “My tuleni žijeme ve velkých stádech a ano, jsme si dost vzájemně podobní. Ale naše matky si nás nikdy nespletou s jiným mládětem. To je schopnost, kterou jim dal Alláh. Jakmile se mládě narodí, matka ho políbí na přivítanou. Díky tomuto polibku rozpozná jeho pach a nikdy ho nezamění za jiné mládě. To je jedno z bezpočtu Alláhových požehnání, která nám dal. My jsme vděční Všemohoucímu Pánu, že dal našim matkám tuto schopnost poznat nás mezi davy, v nichž žijeme.”

Nabíl měl cosi jiného, nač se chtěl ze-

... A kdybyste
chtěli spočítat
projevy laskavosti
Boží, nikdy je ne-
spočítáte,....
(Súra Ibrahim:
34)

A k zname-
ným Jeho patří
stvoření nebes a
země i živočichů...
(Súra aš-Šura:
29)

ptat: “Vzpomínám si, že jsem četl, že
trávíš většinu času ve vodě. Jak jsi
se naučil plavat?”

Jeho nový přítel vysvětloval:
“Alláh stvořil nás všechny
podle podmínek, v nichž ži-
jeme, a připravil nás na ně.
Právě tak jako stvořil vel-
blouda podle podmínek v pou-
šti, tak stvořil nás podle těchto
studených podmínek. Je to

Alláhova vůle, že když se narodíme,
máme v tělech tukovou vrstvu zvanou mláděcí tuk. Naše
drobná těla jsou v teple díky tomuto tuku. A protože je
tato tuková vrstva lehčí než voda, funguje jako plavací
kolo, když nás matky učí plavat. Po dvou týdnech lekcí
plavání se staneme dobrými plavci a potápěči.”

“Takže Alláh ve vašich tělech stvořil zvláštní plavací kolo,
abyste se mohli učit plavat! Jak úžasné!”

“To je pravda,” řekl malý tuleň. “Každá živá věc, kterou
stvořil tak dokonale, je důkazem, že Alláh má moc nade
všemi věcmi.”

Právě v téhle chvíli byl Nabíl probuzen vřelým polibkem na
tvář svou matkou. Dokument v televizi ještě běžel. Nabíl si
připomněl sen, který se mu zdál a usmál se na tuleně na
obrazovce.

ODOLNÍ TULENI

Voda v oceánech je velice studená, zejména v hloubkách. Z tohoto důvodu stvořil Alláh tuleně, kteří žijí v chladné vodě, s tlustou vrstvou tuku pod kůží. Tato vrstva zabraňuje, aby rychle ztráceli tělesné teplo. Jinou zajímavou věcí na tuleních je, že samice produkují nejbohatší, nejvýživnější mléko v přírodě. Toto mléko způsobuje, že mláďata dospívající v obtížných podmínkách rostou velice rychle.

Amir a chameleon

Jednoho dne na školním výletě Amir opustil svoje kamarády a začal se potulovat mezi stromy. Jak se opíral o strom a odpočíval, z klády na zemi přišel hlas.

“Ahoj Amire,” řekl hlas, “jsi unavený?”

Amir nemohl uvěřit svým uším. Když si pečlivě prohlédl kládu, povšiml si tvora, jehož barva se natolik blížila barvě kmene, že bylo těžké určit, co je co.

“Kdo jsi?” zeptal se. “Mám problém tě vůbec spatřit— tvoje barva a barva klády, na které sedíš, jsou úplně stejné!”

“Já jsem chameleon,” řeklo stvoření, které se podobalo ještěrovi. “Měním svou barvu podle prostředí, abych se chránil před

Takový je Bůh, Pán váš! A není
božstva jiného kromě Něho, stvořitele
věcí všech! Uctívejte tedy Jeho, vždyť
On věru ochráncem je všeho! Zraky
lidí Ho nedosáhnou, leč On jich
dosahuje; On bystrý je i dobře
zpravený.

(Súra al-An'am: 102-103)

nebezpečím.”

“Jak to dovedeš, takovou fantastickou věc?” ptal se zaujatý Amir.

“Vysvětlím ti to,” řekl mu nový známý. “Mám zvláštní zbarvovací látku zvanou ‘plastid’ ve své kůži. Ta mi dovoluje měnit barvu, aby ladila s okolím. Tato barevná změna nastává distribucí a sběrem rozmanitých látek a barev v mé nervové soustavě. Takže i když se pohybuji velmi pomalu, mohu žít nepovšimnut a v bezpečí, kdekoli jsem. Ovšem, tuto schopnost mi dal náš Všemohoucí Pán, Který nám opatřil všechno, co potře-

bujeme.”

Amir si nebyl jist, zda tomu správně rozumí, “Můžeš mi prosím povědět více o tom, jak měníš barvu?”

Chameleon se hluboka nadechl a přikývl: “Když sedím na listnaté větvi za denního světla, stanu se zeleným s černými a hnědými skvrnami, jako jsou stíny na okolních větvích. Když je tma, jsem úplně černý. Umím provést tyto barevné změny během 15 minut. Když se však rozlobím, vyrazím tmavě oranžovými skvrnami a rudými značkami, abych varoval ostatní zvířata.”

“To je skutečně neuvěřitelné!” zvolal Amir. “Zajímalo by mě, co dalšího je na tobě zvláštního?”

Jeho kamarád se spokojeně usmál. “Moje oči se pohybují každé zvlášť nezávisle na sobě. Dovedu se dívat dozadu a dolů. Jistěže bych žádný z těchto rysů neměl, kdyby si Alláh nepřál, abych je měl. Alláh mne stvořil a dal mi vše, co potřebuji, abych přežil.”

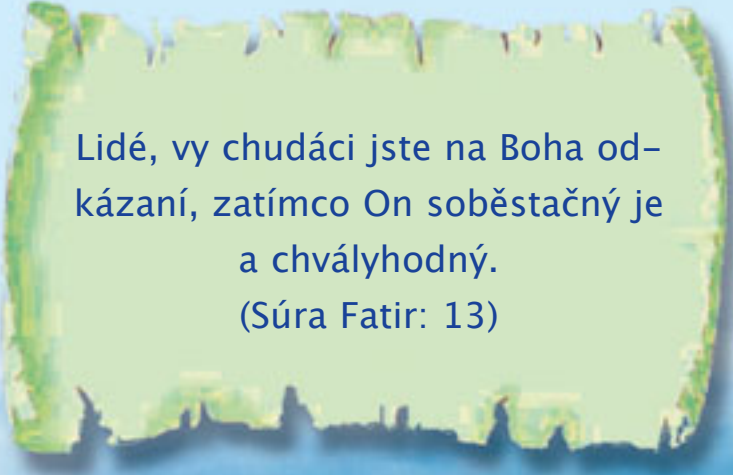

Amir se podíval blíže. “Je dost obtížné tvé oči rozeznat.”

“Takto moje oči neupoutávají pozornost nepřátel. Alláh je cele pokryl šupinami, takže vypadají jako zbytek hlavy. Jak vidíš, Alláh mne stvořil nejvhodnějším způsobem, abych se vypořádal se vším, co by se mi mohlo stát.”

“Od nyníška,” pravil Amir, “se budu pozorněji dívat kolem sebe. Nezapomenu se modlit k našemu velikému a mocnému Pánu, kdykoli spatřím jasně důkazy Jeho existence v přírodě. Děkuji ti.”

“Na shledanou, Amire!” řekl chameleon a znovu zmizel na svém pozadí.

Lidé, vy chudáci jste na Boha odkázaní, zatímco On soběstačný je a chvályhodný.
(Súra Fatir: 13)

TARIQ A PES

Tariq si šel hrát ke svému spolužákovi Kašifovi domů. Když Kašifa matka zavolala kvůli něčemu dolů, Tariq zůstal v jeho pokoji sám. V té chvíli vešel do místnosti Kašifův pes. Byl velice roztomilý a vypadalo to, jako kdyby se ptal, “Nechceš si se mnou hrát?”

“Hej, pojd’ sem, pojd’me si hrát,” zvolal Tariq a vyskočil na nohy.

“Super, to mám radost!” řekl pes a nadšeně vrtěl ocasem.

Tariq ztuhl ohromením. Ten pes mluvil! Toto byla příležitost, kterou nesměl zmeškat. Hned se začal ptát na věci, které ho na psech vždycky zajímaly.

“Odkakživa jsem chtěl vědět,” začal, “jak pokoušeš ty tvrdé kosti, které dostáváš k jídlu?”

Pes se zašklebil a odhalil řadu ostrých bílých zubů. “Alláh, Který dal všem živým organismům jejich jedinečné vlastnosti, dal psům jiné fyzické schopnosti než ostatním zvířatům. Tak třeba máme víc zubů než vy, celkem 42, takže pokoušeme potravu a hlavně kosti velice snadno.”

Tariq přikývl: “Ty rád běháš, skáčeš a hraješ si, tak jako

já, že? Ale jakto, že se nezapotíš?” divil se.

Kašifův pes souhlasně přikývl: “My se nepotíme jako lidé, abychom kontrolovali svou tělesnou teplotu, poněvadž nemáme v kůži póry. Namísto toho naši teplotu kontroluje naše dýchací soustava. Naše srst brání vnějšímu teplu, aby dospělo ke kůži. Ovšem, když teplota stoupne, naše tělesné teplo také, ale když je nám příliš horko, zbavujeme se přebytečného tepla tak, že necháme jazyk viset ven a rychle oddechujeme, takže ani za horkého dne se nepotíme, navzdory našemu hustému kožichu.”

“Alláh nám dal takový znamenitý systém, že zatímco lidé se začnou potit po půlhodině cvičení, my můžeme běžet bez zastávky po několik hodin a vůbec se nezapotit. Odted' už budeš rozumět, že když uvidíš psy v teplém počasí vyplazovat jazyk, tak není třeba je litovat. Samozřejmě, že my psi jsme si nevytvořili tento systém sami. Je to jeden z důkazů svrchované tvořivé moci Alláha, Který stvořil všechno v původní podobě.”

“Věřím, že i tvůj čich je velice vyvinutý,” řekl Tariq, jak hladil psovi čenich.

“To máš pravdu,” neodporoval pes. “Máme velice dobrý čich. Čichová centra v našem mozku jsou 40x pokročilejší, než je tomu u lidí.”

“Proto mohou policejní psi věc jedinkrát očichat a jít a nalézt vlastníka!” vykřikl Tariq.

“Opět správně. Vidiš, tito psi, kteří jsou denně používáni k hledání, jsou důkazy Alláhova stvoření, právě tak jako ostatní živočichové. Měj to na paměti a nezapomínej na Alláha s díky.”

“Mockrát děkuji,” řekl Tariq. “Nezapomenu. A povím svým přátelům o tom, co jsi mi řekl, co ti Alláh dal a požádám je, aby mu také poděkovali.”

Hned jak se Kašif do pokoje vrátil, začali všichni skotačit a společně si hrát.

NAŠI VELICE

On je ten, jenž pro vás stvořil vše,
co na zemi je...
(Súra al-Baqara: 29)

DRAŽÍ PŘÁTELE

PSY, VÝBORNÉ NOSY

Psi mají neobyčejnou citlivost na pachy. Když se touljí po ulicích, nacházejí pachy zanechané ostatními psy, a jiné, které jsou vyhrazeny lidem a poznají z nich věci. Dovedou zaznamenat nejmenší náznak pachu ve vzduchu bez problému. Ohaři, plemeno psů mající konkrétně velice silný čich, dovede vystopovat lidi na místech, kde po nich nezůstala jediná viditelná stopa, sledovat stopu starou čtyři dny a zachytit pach lidí vzdálených 80 kilometrů.

FARHAN A KŮŇ

Farhanova sestra se chtěla naučit jezdit na koni. O víkendu se celá rodina vydala do jezdecké školy. Zatímco sestra, matka a otec hovořili s učitelem jezdeckví, Farhan poodešel, aby se podíval na koně hryzajícího trávu.

“Nazdar!” řekl Farhan: “Tráva, kterou jíš vypadá velice špinavá a zaprášená. Nebolí tě z toho zuby?”

Kůň vzhlédl a šťastně zaržál. “Ne, kamaráde. Naše zuby nám umožňují ji rozmělnit. Alláh pro nás stvořil velice dlouhé zuby. Tyto zuby mají hluboké kořeny sahající až do čelisti. Kořeny našich zubů jsou mnohem hlouběji, než je tomu u vás. Když se nám zuby obrousí, část uvnitř kosti vystoupí. Každý zub může přijít o 1 až 2 palce (2.5 až 5 cm) aniž bychom ztratili schopnost jíst.”

Farhan to chvíli zvažoval, “Takže díky této vlastnosti věnované ti Alláhem, jsi ušetřen brzké ztráty zubů a hladovění.”

“To máš tedy pravdu,” souhlasil kůň. “Alláh stvořil každou živou bytost podle okolí, v němž žije. To patří mezi

důkazy jeho nadřazeného stvoření. Každá živá bytost na zemi jej potřebuje.”

Farhan myslel na filmy, které o koních viděl. “Kdybych ti vyskočil na hřbet, tak mě můžeš nést celé míle daleko, je to tak?”

“Ano. Žádné jiné zvíře tolik nepomohlo lidem jako my. Nyní ovšemže existují ulice a cesty a na nich vozidla. Pravdou však je, že auta a jiná dopravní vozidla začala sloužit lidem teprve před sto lety. Když se narodil tvůj prapradědeček, lidé netušili, že jednou bude existovat taková věc, jakou je auto. V těch dnech vozit lidi, to byla práce pro zvířata a hlavně nás koně.”

Farhan se podíval na svého nového kamaráda zblízka: “S tak dlouhýma nohama, to mne nepřekvapuje, že urazíš dlouhé vzdálenosti. A umíš běhat i rychle?”

A On druhy všechny v párech
stvořil a lodi a dobytek pro vás
prostředky k ježdění učinil.
(Súra az-Zuchruf:12)

Kůň vznešeně zvedl přední nohu: “Alláh stvořil moje nohy tak, že mohu nosit těžká břemena a navíc běhat i rychle. Nemáme klíční kosti jako jiná zvířata. To znamená, že můžeme dělat delší kroky.”

Farhan si to promýšlel. “Takže Alláh tě stvořil, abys mohl nosit těžké náklady a současně běhat rychle.”

“Ano, Farhane,” souhlasil kamarád. “Alláh nám dal tyto vlastnosti, abychom byli lidem k užítku.”

Farhan se zakřenil, “Jsem si jist, že až řeknu sestře, co jsi mne naučil, bude to pro ni mnohem zajímavější, než učie se jezdit!”

ZVLÁŠTNÍ PÉČE MATEK PANDY

Matky pandy se velice dobře starají o svá mláďata.

Mladé pandy vyžadují speciální ochranu,

neboť když se narodí, nedovedou se samy krmit.

Když je napadne nepřítel, matka se ho pokusí pokousat svými silnými

čelistmi a pokusí se tak ochránit

mládě. Ovšem pokud berou do čelistí mláďata, jsou ne-

obyčejně jemné. Je to Alláh, Kdo naučil pandy, jak se mají chovat, Kdo je stvořil a dal jim vše, co potřebují.

ANTAR A KLOKAN

Když Antar zjistil z pohádkové knížky, že klokani nosí svá mláďata ve zvláštní kapse na břicho, ptal se sám sebe překvapeně, “Copak nějaká zvířata mají kapsu?” Klokan v knížce najednou počal poskakovat po stránce a odpověděl mu: “Není divu, že jsi překvapený, Antare. Ale ano, my klokani máme opravdu na břichu kapsu a tady krmíme, ochraňujeme a chováme svá mláďata.”

Antar se podíval do knížky lépe a spatřil na obrázku rozkošného mladého klokánka, jak vystrkuje hlavu z matčiny kapsy.

“Zajímalo by mě, jak se tvé mládě do té kapsy dostalo?” zeptal se matky, jež odpověděla:

“Když se klokánek narodí je dlouhý pouze jeden centimetr. Toto malinké mládě, pořád nevyvinuté, dospěje do kapsy po 3 minutové cestě.”

“To je strašně zajímavé,” dumal Antar. “A jak ho tam krmíš?”

Matka trpělivě vysvětlovala: “V mé kapse jsou čtyři různé mléčné bradavky. V jedné z nich je teplé mléko připravené k nakrmení mláděte. V dalších třech není mléko pro novorozené mládě, ale pro starší. Po několika týdnech mládě nechá být bradavku, z níž pilo na začátku a začne se krmit

z další, vhodnější pro jeho věk. Když poroste, přesune se k další.”

“Neuvěřitelné!” vykřikl Antar vzrušením. “Jak malý klokánek, který měří jen jeden centimetr, ví, kterou bradavku si vybrat? A jak se tobě, klokanní matce, daří dávat do čtyř bradavek jiné mléko?”

Klokanní matka pokračovala ve vysvětlování: “Mléko pro novorozené mládě je teplejší než ostatní druhy. Výživa, kterou obsahuje je také jiná. Jak my klokanní matky ohříváme mléko ve svých bradavkách? Nezapomeň, drahý Antare, že to nejsou klokanní matky, kdo to dělá. My ani nevíme o odlišnostech v našem mléku. My neumíme změřit teplotu mléka. Ani nevíme, že každý typ mléka má jiné vlastnosti nebo jakou výživu obsahuje. Žijeme prostě takovým způsobem, jaký nám vnukl Alláh. Alláh, který nás stvořil, promyslel potřeby našich mlád'at. Náš Pán ve Svém nekonečném soucitu a milosrdenství, dal našim mlád'atům mléko nejvhodnějšího druhu a umístil je pro ně na nejlepší místo, v kapsách jejich matek.”

Rci: “Kdyby bylo moře inkoustem ke psaní slov Pána mého, bylo by moře vyčerpáno dříve, než by se spotřebovala slova Pána mého, i kdybychom inkoustem učinili ještě jedno podobné jemu.”

(Súra al-Kahf: 109)

ZAKI A

PAVOUK

Zaki ležel v zahradě a četl knihu. Oči mu zabloudili od knihy, kterou četl a jak se rozhlédl, všiml si pavučiny na větvi stromu. Vstal a vydal se k pavučině, kterou počal se zájmem zkoumat. Pavouk, nacházející se poblíž pavučiny, k němu promluvil.

“Ahoj kamaráde!” řekl tenkým hláskem.

“Ahoj,” odpověděl Zaki, jako vždycky velice zdvořilý. “Tato pavučina, kterou sis udělal, mne velice zaujala. Jak si takovou vytvořil?”

Pavouk se zhluboka nadechl a dal se do vysvětlování: “Nejprve jsem pro ni vyhledal vhodné místo. Musí být v rohu, nebo mezi dvěma blízkými objekty. Dovol mi vysvětlit, jak dělám pavučinu mezi dvěma větvemi stromu. Nejprve vlákno pevně upevním na jeden konec větve. Pak pokračuji na druhý konec a za sebou táhnu vlákno. Když dosáhnou správné vzdálenosti, přestanu vlákno spřádat. Pak začnu vlákno přitahovat zpět k sobě dokud není na-

pjaté a upevním ho, kde jsem. Pak začnu tkát pavučinu uvnitř ob-
louku, který jsem právě vytvořil.”

Zaki chvilku uvažoval: “Nikdy bych nedovedl udělat takovou věc
jako upevnit strunu pevně mezi dvěma zdmi. Není těžké udržet
vlákno napjaté?”

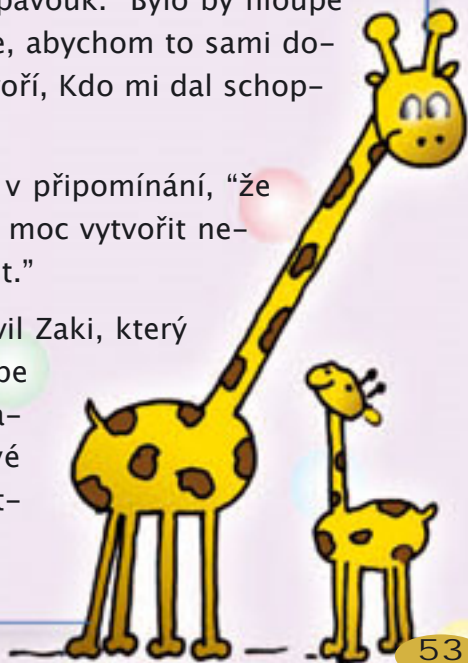
Pavouk se na něho usmál, “Vysvětlím ti, jak ten problém řeším.
Někdy tkám pavučinu mezi dvěma větvemi, které jsou od sebe
daleko. Jelikož takové pavučiny jsou opravdu velké a proto jsou
doopravdy dobré na chytání much. Jenže kvůli tomu, že pavučina
je velká, postupně ztrácí svou napjatost. To také snižuje můj ús-
pěch v chytání much. Přejdu do středu pavučiny a spustím vlákno
až k zemi. Na zemi k vláknu připojím drobný kamínek. Pak se
vrátím na síť a snažím se táhnout vlákno vzhůru od kamene.
Zatímco je kámen ve vzduchu, znovu pevně ukotvím vlákno ve
středu pavučiny. Následkem toho, jelikož kamínek pod středem
táhne pavučinu dolů, se pavučina opět napíná. A to je celé!”

“Jaká skvělá metoda!” řekl Zaki doopravdy ohromen. “Jak jsi se
naučil takovou techniku a jakto, že ji tak dobře ovládáš? Pavouci
to musejí dělat po miliony let...”

“To máš pravdu, můj příteli,” souhlasil pavouk. “Bylo by hloupé
si myslet, že máme dostatek inteligence, abychom to sami do-
kázali. Je to Alláh, Kdo všechno zná a tvoří, Kdo mi dal schop-
nost používat takovou techniku.”

“Nezapomeň, Zaki,” pokračoval pavouk v připomínání, “že
pro Alláha je všechno snadné. Alláh má moc vytvořit ne-
konečnou rozmanitost živých věcí a míst.”

“Děkuji ti za to, co jsi mi pověděl,” pravil Zaki, který
byl velice slušný chlapec. “Nyní budu lépe
chápat, jak mocný Alláh je a jaké nadřa-
zené vědění má, kdykoli spatřím živé
věci, které stvořil, a jejich bezvadné vlast-
nosti.”

FARÚQ A KACHNA

Jednoho dne vzal Farúq strýc tam, kam se chtěl podívat už velice dlouho. A to do zoo, kde mohl vidět na vlastní oči zvířata, o nichž četl v knihách a časopisech a která viděl v televizi. Cesta byla dlouhá, ale zábavná. Strýc cestou vysvětloval Farúqovi znamení Alláha v přírodě a poskytoval mu příklady z Koránu. Nakonec dorazili do zoo. Farúqovi se oči rozšiřovaly údivem. Nikdy neviděl tolik rozmanitých zvířat pohromadě na jednom místě. Když dorazili do ptačího pavilonu, Farúq poodešel od strýce a přišel k výběhu pro kachny. “Jaký krásný pták,” řekl o jednom z nich. “Děkuji ti,” odpověděl hlas. Farúq se rozhlédl, ale nikoho jiného neviděl. Pak si uvědomil, že to promluvila kachna, na kterou se díval.

“Nazdar,” řekla kachna. “Děkuji za milou poznámku. Vedle hezkého vzhledu mám i jiné zajímavé vlastnosti, víš jaké?”

Farúq vzrušeně odvětil, “Ne, ale rád bych, abys mi o nich pověděla, prosím.”

Kachna se usadila na pohodlné větvi a spustila: “Věděl jsi, že umíme velice rychle létat? Za letu kachny urazí přes 30 mil (50 km) za hodinu. A navíc neustále měníme směr, abychom se vyvarovali střetu s nepřáteli. A když se potřebujeme potopit pod

vodu, uděláme to tak rychle, že jsme i pro střelce těžký terč.”

Farúq vykulil oči: “Na ptáka je to tedy opravdu rychlý let. Máš na mysli, že tvoji nepřátelé tě nutí létat tak rychle?”

“Ano Farúqu,” odpověděla kachna: “Vysvětlím ti to, když dovolíš. Naši přátelé lední kachny jsou pravidelným terčem zajímavé lovecké metody používané racci. Racci je neustále napadají a nutí je potopit se pod vodu. Dělají to tak dlouho, dokud

se kachna nemusí vynořit, bez dechu a bezmocná. Pak je mohou

ulovit jejich potápěním a

klováním do hlavy. Ale racci

bitvu ne vždy vyhrájí. Lední

kachny mají zvláštní způsob

své obrany. Když spatří na

Což
je ten, jenž tvoří, roven
tomu, kdo netvoří?
Což se nevzpamatujete?
(Súra an-Nahl: 17)

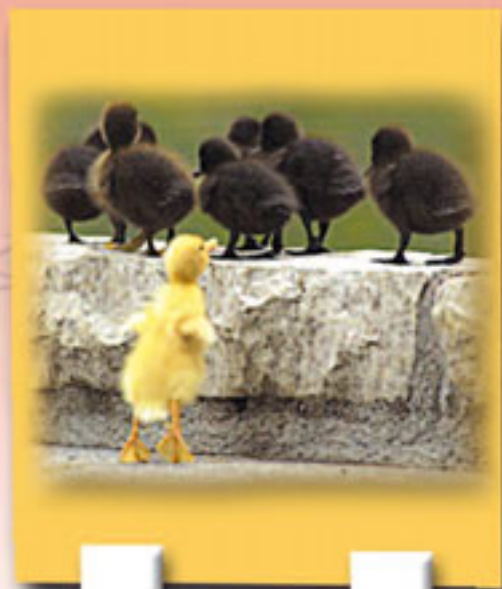
obloze racka, ihned se shromáždí do velké skupiny. To znamená, že ravec nemůže pronásledovat žádného jedince z tolika množství potápějících se kachen, a později se unaví a vzdá to.”

“Jak chytré ty kachny jsou!” podivoval se Farúq. “Jak to dovedou?”

“Odpověď je nasnadě, Farúqu,” zaklapala kachna zobákem. “Je to Alláh, Kdo stvořil kachny a všechno živé a je to On, Kdo je učí, jak se mají chránit.”

“Mockrát ti děkuji, drahá kachničko,” pravil Farúq. “Dnes jsi mi poskytla velice užitečné informace a připomenula mi znamení našeho Pána. Uvidíme se,” řekl a vrátil se ke strýčkovi.

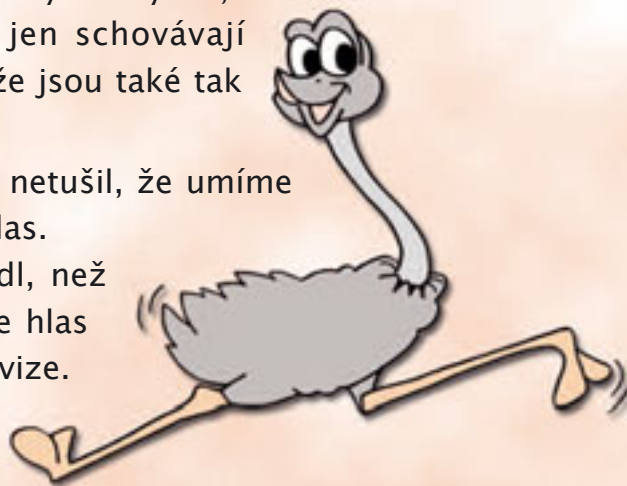

ALI A PŠTROS

Ali jedl a přitom sledoval v televizi kreslený film. V pohádce obrovitý pštros prchal před psem. Pštros běžel tak rychle, že utekl a dostal se zpět ke svým přátelům v hnízdě. Ali si vždycky si myslel, že pštrosi jsou ptáci, kteří jen schovávají hlavy do písku. Nevěděl, že jsou také tak dobří běžci.

“Tím chceš říct, že jsi netušil, že umíme rychle běhat?” zeptal se hlas.

Ali se udiveně rozhlédl, než si uvědomil, že hlas přišel z televize.

Přišel až k ní a promluvil na ptáka na obrazovce.

“Ty jsi pták,” začal. “Jistěže mě překvapuje, že tak rychle utíkáš. A to ještě s takovým velkým tělem.”

“Máš pravdu,” vybafl pštros, který byl pořád ještě trochu udýchaný. “My jsme největší ptáci na světě. Jsme vyšší než lidé. Vezmi například mě, já

měřím dva a půl metru a vážím 265 liber (120 kg). My nedovedeme létat, ale Alláh nám věnoval jiné nadání, abychom mohli utéct nepřátelům. Se svými dlouhými nohama utíkáme velice rychle, tak rychle, že pěšky nás nikdo nedohoní. Ve světě živých tvorů jsme nejrychlejší běžci po dvou. Dosahujeme rychlosti až 45 mil (70 km) za hodinu, když do toho dáme všechno.”

Ali si svého nového kamaráda prohlédl blíže: “Pokud se nemýlím, máš jen dva prsty. Je to správně?”

Pštros pozvedl nohu, aby ji Ali lépe viděl: “Ano. Máme na nohou dva prsty. A jeden je mnohem větší než ten druhý. Běháme na svých velkých prstech. Jak vidíš, Alláh nás stvořil tak jako všechno živé, z ničeho a jedinečným způsobem. Dal nám mnoho vlastností, aby nám pomohl přežít. Máme mnoho vlastností, které nás odlišují od ptáků, kdyby tě to zajímalo...”

“To je tedy pravda,” dumal Ali. “Zajímalo by mě, jak přivádíte na svět mláďata.”

“Tedy Ali,” odvětil pštros, “jelikož jsme moc velcí, také naše vejce jsou velká. Vyhrabeme do písku velkou jámu a zahrabeme do ní svá obří vejce. Klademe 10 nebo 12 vajec najednou a jáma na ně musí být opravdu velká. Jinými slovy, vyhrabeme opravdu velkou díru.”

Ali vteřinu nebo dvě uvažoval, “A proč jsou tyto díry v písku?” zeptal se kamaráda.

Pštros se usmál a urovnal si peří: “Kdybychom jámu dělali v hlíně a ne v písku,

tak by to trvalo velice, velice dlouho. Taky by nás to příliš unavilo. Přesunovat písek je snažší než přesunovat hlínu. Písek můžeš hrabat prsty ale na hlínu potřebuješ lopatku. Tak proto upřednostňujeme písek. S pískem uděláme práci rychleji a neunavíme se tolik.”

“Po naklazení vajec je také mnohem jednodušší je pískem zakrýt. Víš, na světě jsou miliony rozmanitých druhů živých organismů. Všechna stvoření mají vlastní úžasné vlastnosti. Všechny nás stvořil Alláh. Je to Alláh, Kdo nás učí všechno, co děláme.”

Ali vstal, neboť program končil: “Setkání s tebou zvýšilo mou lásku a blízkost k Alláhu ještě více. Děkuji ti za to, co jsi mi řekl. Pá pá.”

LÉTÁJÍ RYBY?

Létající ryby nelétají s křídly, tak jako ptáci, pouze plachtí na svých ploutvích, které se křídílům podobají. Dovedou dosáhnout rychlosti 35 mil (56 km) za hodinu. Tyto drobné rybky se také umí rychleji pohybovat ve vodě roztažením ploutví a zvednutím ocasů z vody. To jim dovoluje plachtit po hladině.

VĚDĚLI JSTE?

TEREJ, PLAVAJÍCÍ PTÁK

Terej, druh mořského ptáka, který se dovede potápět hluboko pod vodu, má velké nohy opatřené plovací blánou. Tyto nohy mu dal Alláh, aby mohl plavat na vodní hladině i pod ní. Terejové se také potápějí. Potopí se do moře, aby zobákem ulovili rybu a většinou zůstanou dlouhou dobu bez vynoření a uplavou velkou vzdálenost.

KAŠIF A MEDVĚD CO MĚL RÁD MED

Stejně jako každé ráno před odchodem do školy se Kašif posadil ke stolu ke snídani. Zatímco mu matka připravovala čaj, Kašifův zrak upoutal obrázek medvěda na skleničce s medem. Když se matka nedívala, medvěd na obrázku na Kašifa mrkl a promluvil na něho.

“Nazdar, Kašife! Počítám, že máš tak rád med jako my medvědi...”

“Ano,” souhlasil Kašif. “Moje matka nikdy nezapomene na med k snídani. Ale náš pochází ze sklenice ze supermarketu. Kde bereš ten svůj?”

Medvěd nakrčil nos než odpověděl, “Náš Pán, který plní potřeby všeho živého nejlepším způsobem, nám dal dlouhé čenichy citlivé na pach, a to nám dovoluje snadno nalézt potravu.”

Kašif, kterého jednou štípala včela, byl zvědavý. “Když najdeš úl, jak se dostaneš dovnitř?” podivoval se.

Tentokrát ukázal medvěd Kašifovi svou pracku. “Když najdeme úl parkrát na něho silně zatlučeme, abychom

A pje slávu Jeho sedm nebes a země i vše, co na nich je. A není věci, jež by chválu Jeho neslavila, avšak vy nevěřící slavení jejich nechápete. On věru mírný je i odpouštějící. (Súra al-Isra: 44)

odehnali včely pryč a potom si pochutnáme na medu, co je vevnitř. Ale ať se děje cokoli, ty stejnou věc nezkoušej, nebo by tě včely všude popíchaly a byl bys velmi, velmi nemocný. Díky Alláhu my medvědi jsme před jejich žihadly chráněni naší hustou kožešinou.”

Kašif slíbil, že to nebude zkoušet. “Existuje něco jiného, co mě na tobě zajímá. Copak vy medvědi nikdy nedostanete hlad během vašeho zimního spánku?” zeptal se.

Medvěd pokýval svou chlupatou hlavou: “Než se uložíme k zimnímu spánku sníme mnoho jídla. Abychom si vytvořili pod kůží tukovou vrstvu, sníme mnoho bukvic a kaštanů. Tímto způsobem skladujeme ve svých tělech tuk, a než se na jaře vynoříme ze

svého úkrytu, ztratíme většinu své váhy. Ovšemže skladování tuku v těle před uložením se k zimnímu spánku jsme nevymysleli sami. Naše vydatné jezení před spaním je nám vnuknuto Všemohoucím Alláhem.”

“Ted’ vidím,” řekl Kašif, “že každá živá věc na tváři země je důkazem Alláhova svrchovaného stvoření. Děkuji, že jsi mi to připomněl, kamaráde...” Medvěd souhlasně kývl.

Kašifa vylekal hlas matky sdělující mu, že snídaně je připravená. Zatímco si pochutnával na medu, přemýšlel o medvědovi a byl vděčen Alláhu, nekonečně milosrdnému, Kdož stvořil medvědy tak perfektně.

Aiša a díkobraz

Když byla Aiša na pikniku s rodiči, odtrhla se od nich a vydala se na krátkou procházku. Líbila se jí zelená oblast, kde se dlouho procházela. Přitom si povšimla míče pokrytého ostrými ostny. “Bude lepší, když na to nešlápnu, nebo mě ty ostny poraní,” pomyslela si. Pak, k jejímu úžasu se míč pomalu rozvinul a promluvil:

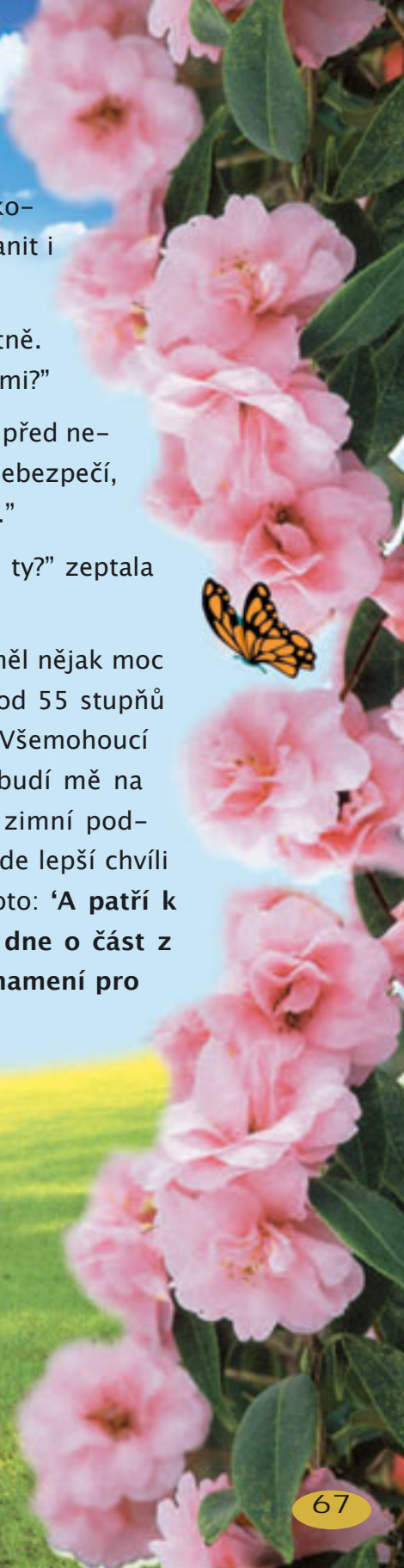
“Máš pravdu Aišo,” řeklo to. “Já jsem dikobraz a mohl bych tě svými bodlinami poranit i nechtěně.”

“Tohleto je dikobraz!” vykřikla Aiša šťastně. “Proč je tvoje tělo pokryto takovými špicemi?”

“Alláh mi dal tyto hroty, abych se ochránil před nepřáteli,” vysvětlil dikobraz. “Když jsem v nebezpečí, stočím se do klubíčka a špice mne chrání.”

“Vím, že některá zvířata spí v zimě. A co ty?” zeptala se nového kamaráda.

Dikobraz přikývl. “Nemůžu říct, že bych měl nějak moc rád zimu. Jakmile zimní teplota klesne pod 55 stupňů Fahrenheita (13 stupňů Celsia) jdu spát. Všemohoucí Alláh mne nechá spát celou zimu a probudí mě na jaro. Mne by samotného nenapadlo, že zimní podmínky budou tak obtížné, že pro mne bude lepší chvíli spát, abych zůstal naživu. Korán praví toto: **‘A patří k Jeho znamením, že za noci spíte a za dne o část z Jeho přízně usilujete. I v tom je věru znamení pro lid slyšící.’** (Súra ar-Rum: 23)”

“Vidíš,” pokračoval, “tak jako všem živým bytostem, i nám Alláh oznamuje, kdy je nejlepší čas vyhledávat jídlo.”

Aiša chvíličku přemítala: “Viděla jsem v dokumentárním filmu, jak nebojácně bojuješ s obrovským lvem. Jakto, že se lvů nebojíš?”

Přítel dikobraz odpověděl: “Poněvadž kvůli hrotům na svém těle, které mi Alláh věnoval jako požehnání, se mohu beze strachu postavit i těm nejnebezpečnějším nepřátelům. Když lev zaútočí, nejprve rychle utíkám. Naráz se zastavím na vhodném místě, zvednu trochu zadní část těla a namířím na něho špice. Pokud se mne lev pokusí vzít do zubů, moje ostny se zaboří do jeho tlamy a do tváří a způsobí otevřené rány, které se nehojí.”

“Nakonec nastane moment, kdy lev nebude moci nic pozřít a potom zahyne. Ovšem toto je výsledkem inteligence a techniky boje, jakou mi dal náš Všemohoucí Alláh. To On mne stvořil a dal mi ty nejlepší vlastnosti, abych přežil.”

“Máš pravdu bratře dikobrazi,” souhlasila Aiša, jak si pozorněji prohlížela špice na jeho těle.

“Kdykoli se podívám na zvířata a rozmanitost, kterou Alláh stvořil, pomáhá mi to spatřit Jeho velikost a zázraky Jeho stvoření. Děkuji za příjemný rozhovor,” pravila, jak se obracela, aby se připojila zpět k rodině, než se začnou divit, kam odešla.

“Sbohem kamarádko,” volal dikobraz.

MANSŮR A

OBROVŠTÍ LEDNÍ MEDVĚDI

Mansúr s matkou se snažili rozmyslet, kde stráví letní prázdniny. Matka navrhovala, aby zašli do cestovní kanceláře a rozhodli se, až si prohlédnou brožurky z rozmanitých zemí, a tak spolu do jedné zašli. Jakmile do kanceláře vstoupili, přivítaly je plakáty míst, které nikdy neviděli, na stěnách. Mezitímco jeho matka hovořila s úředníky, Mansúr začal zkoumat plakáty jeden po druhém.

Náhle Mansúra vylekal hlas přicházející z plakátu, před nímž stál:

“Hej, Mansúre, nazdar!” pravil hluboký hlas. “Proč s matkou nezajedeš sem?”

Mansúr se otočil po hlase. Mluvčím byl lední medvěd z plakátu napravo.

“Nazdar!” řekl. “Myslel jsem, že jsi obrovský sněhulák!”

Lední medvěd se šťastně usmál:

“Máš pravdu, se svými obrovskými těly a bělostnými kožichy se podobáme sněhulákům. Ale jsem si jist, že se svými 1700 libry (800 kg) váhy a 8 stopami (2.5 metry) délky jsme daleko větší, než bývají oni.”

“Rád bych přijel a navštívil tě a tvou rodinu. Jenže tam, kde žiješ ty, je strašná zima.”

“Zase správně,” souhlasil medvěd. “My žijeme v nejstudenějších oblastech světa, poblíž Severního pólu, v Severní Kanadě, na severu Sibiře v Antarktice.”

“Jak je pak možné, že ti není zima?” divil se Mansúr.

“Dobrá otázka,” pravil Mansúrův nový známý. “Vysvětlím ti to. Každý aspekt našich těl je vytvořen podle prostředí, v němž žijeme. Navzdory mrazu, ledu a sněhovým bouřím, tlustá vrstva tuku, kterou Alláh zázračně vytvořil pod naší kůží, nás chrání před chladem. Náš kožich, který byl také speciálně vytvořen, je silný, hustý a dlouhý, takže zimu vůbec nepociťujeme. Alláh nás stvořil podle klimatu, v němž žijeme. Napadlo tě někdy, proč nežijeme v pouštích Afriky? Přemýšlej o tom! Kdybychom žili v poušti, vedro by nás přemohlo a zahynuli bychom. To je jedno ze znamení Alláha, že stvořil každou živou bytost podle prostředí, ve kterém žije.”

My pak uvádíme lidem v Koránu
tomto všemožné druhy podobnosti – snad se vzpamatují!
(Súra az-Zumar: 27)

Když se mu dostalo takové příležitosti mluvit s ledním medvědem, Mansúr se počal vyptával na všechno, co ho zajímalo:

“Vzpomněl jsem si, že většina medvědů v zimě spí. Děláte to vy lední medvědi také tak?”

Medvěd potřásl chundelatou bílou hlavou. “Kdepak, můj milý příteli. My se lišíme od ostatních medvědů, jelikož v zimě nehibernujeme. Pouze samice, a hlavně ty, co budou mít mláďata, to dělají.”

“Kde naleznou novorozená mláďata potravu?” chtěl vědět Mansúr.

“Díky našemu Pánu, Poskytovateli, jídlo, které novorozená mláďata potřebují, je již pro ně připraveno. Matka medvědice je krmí svým mlékem,” vysvětlil medvěd.

“Takže medvíďata se krmí mlékem?”

“Správně,” odpověděl lední medvěd. “Mléko matky medvědice obsahuje velice vysoký podíl tuku. Toto tučné mléko splňuje potřeby mláďat co nejlépe. S

ním rostou mlád'ata velice rychle a s příchodem jara jsou připravena vyjít ze svého brlohu.”

“Mansúre, uvědomíš si, že poněvadž žijeme ve zmrzlé divočině a nejsme dost schopní cokoli pro sebe vyzkoumat, není možné, abychom věděli, jakou stravu naše mlád'ata po narození potřebují. Také je zhola nemožné, abychom produkovali toto mléko, které neumí vyrobit ani moderní továrny, uvnitř svých těl podle vlastního přání a vlastním úsilím. Tato pravda jasně ukazuje zázrak Alláhova stvoření.”

“Máš pravdu kamaráde,” souhlasil Mansúr. “Když člověk trochu uvažuje, uvědomí si, že zázraky se kolem něho dějí v každém okamžiku.”

Lední medvěd pokračoval ve vypravování o sobě. Pak řekl:

“Ted' mám pro tebe otázku. Věděl jsi, že lední medvědi jsou výborní plavci a potápěči?”

Mansúr užasl: “To si děláš legraci. Chceš říct, že umíš plavat? S takovým těžkým tělem a v mrazivé vodě?”

“Nedělám si legraci,” řekl medvěd. “My lední medvědi plaveme a potápíme se velice dobře. Při plavání používáme přední tlapy. Alláh, nekonečně milosrdný, stvořil naše pracky takovým způ-

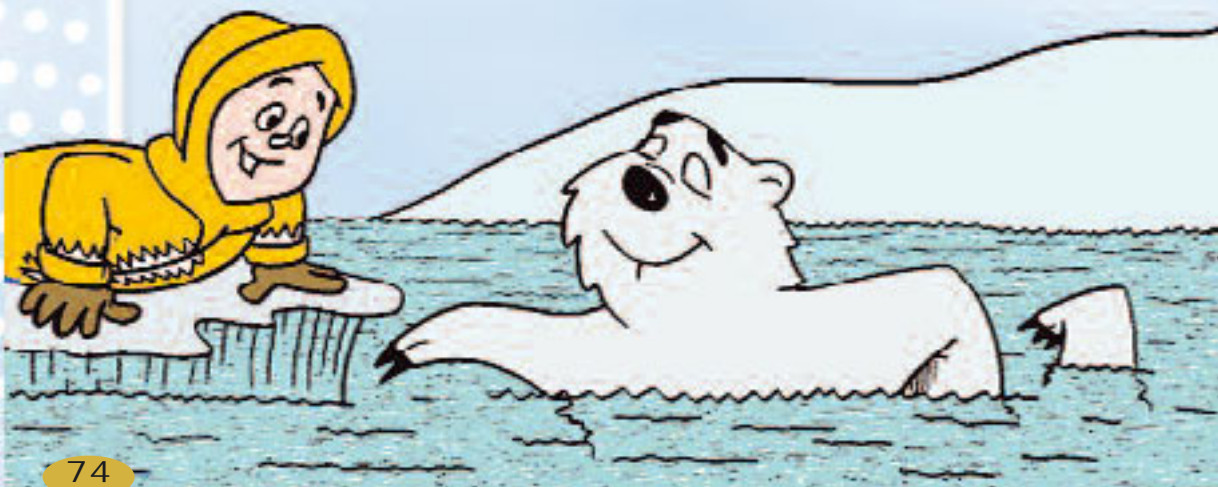
On stvořitelem je nebes a
země, a když rozhodne věc
nějakou, pak řekne toliko
“Staniž se!” a stane se.
(Súra al-Baqara: 117)

sobem, že je můžeme užívat jako vesla, abychom mohli snadno lovit a dal nám také blány mezi prsty jako mají na svých nohách kachny. Aby nám usnadnil lov, Alláh nás také stvořil tak, abychom mohli pod vodou uzavřít své nozdry, ale mít otevřené oči.”

“Jak vidíš, Mansúre,” pokračoval, “Alláh nás stvořil dokonale se systémy, které nám umožňují přežít za velmi obtížných podmínek. Není možné, abychom si my postupně vyvinuli tyto vlastnosti nebo abychom je získali náhodně. Je to Alláh, Kdo nás naučil, jak se máme pohybovat ve vodě.”

“Ani v té ledové vodě ti není zima?” zeptal se Mansúr, který se trochu otřásl jen při té představě.

“Vůbec ne,” řekl medvěd hrdě. “Kdybyste vy lidé položili ruku nebo chodidlo na ledovec, ihned byste je museli oddělat. My si

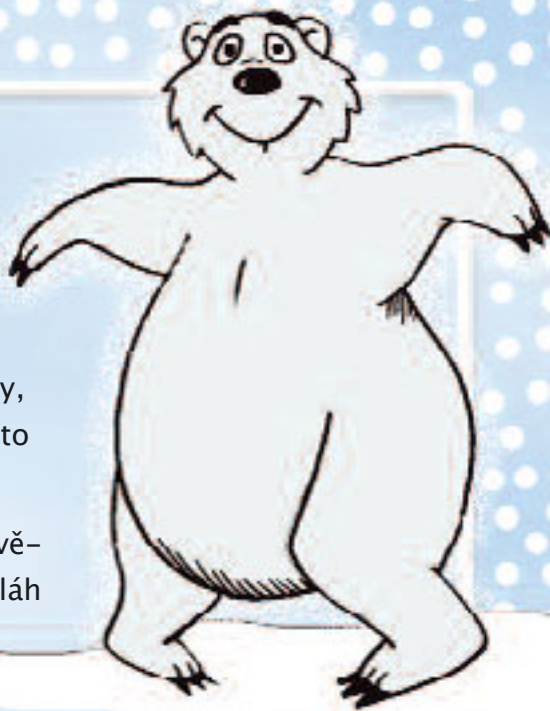
však chladu ani nevšimneme, jelikož Alláh nám vytvořil chodila pokrytá hustou srstí, aby je neovlivnila zima. Kdybychom měli na nohou jen kůži jako vy, nikdy bychom nemohli žít v tomto prostředí.”

Potom, co mu lední medvěd pověděl, Mansúr jasněji chápal, že Alláh vlastní neomezenou sílu a moc. Pak si

Mansúr připomněl letní

tábor, na němž strávil minulé prázdniny. Plaval po celé léto, ale voda byla teplá, kvůli mírnému klimatu. Uvažoval a srovnával to se studenou vodou, v níž plavou lední medvědi a bylo zřejmé, že Alláh stvořil tato zvířata takovým způsobem, aby byli odolní proti ledové vodě. Jak o tom přemýšlel, uvědomil si, že Alláh stvořil každou bytost s tělem ideálním pro prostředí, v němž žije. Třeba velbloudi byli stvořeni, aby přestáli vedro pouště. Mansúrův kamarád, lední medvěd, přerušil jeho myšlenky:

“Mansúre, jestlipak víš, proč máme bílou nebo nažloutlou

barvu?”

“Ne, nevím. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Proč?”

Medvěd vysvětloval: “Tato naše bílá barva nám zaručuje ochranu před nepřáteli ve studeném ledovém prostředí, kde žijeme. Jsme skoro neviditelní na mílich bílých sněhových polích, protože máme stejnou barvu.”

Mansúr byl ohromen. “Jak logické!” řekl. “Kdybys byl černý jako vrána nebo barevný jako papoušek, pak by pro tebe bylo nemožné se schovat. A to by znamenalo, že budeš často v nebezpečí.”

“Ano Mansúre. Existuje tolik věcí, na které lidi nikdy nepomyslí a které jsou zvyklí vídat. Ve skutečnosti to všechno stvořil Alláh podle Své božské moudrosti.”

Mansúr cítil velikou vděčnost Alláhu, za to, že mu dal schopnost myslet a rozumět. “Kdyby si to Alláh, nepřál, mohl bych marnit čas v prozatímním životě ve světě nevědomosti vzhledem k Jeho svrchované síle a moci,” napadlo ho.

Uvažujíc o svém rozhovoru s ledním medvědem, Mansúr si uvědomil jak důležitý život je. Každý nový kus informace, který získal, zvýšil

[Lidé rozmyslem nadaní, jsou takoví] kteří
vzývají Boha stojíce, sedíce i ležíce a kteří
přemýšlejí o stvoření nebes a země a říkají:
„Pane náš, Tys věru nestvořil toto vše pro
nic za nic – sláva Tobě! Ušetři nás trestu
ohně pekelného!”

(Súra Al ‘Imran: 191)

Mansúrovu lásku k Alláhu. Kvůli tomu toho chtěl o ledních medvědech vědět dokonce ještě více.

“Jsem si jist, že tvůj nos je citlivější než náš, je to tak?” zajímal ho.

Medvěd znovu kývl hlavou. “Ano. Náš čich je tak ostrý, že snadno objevíme tuleně skrytého pod jeden a půl metrovou vrstvou sněhu. Jak víš, Všemohoucí Alláh nedal jen nám, ale všem živým tvorům nadřazené vlastnosti.”

Mansúr pokračoval: “Věděl jsem, že v každé živé věci na zemi je důkaz Alláhova nadřazeného vědění. Pořád ale ziskávání podrobných informací o těchto živých tvorech zvyšuje můj úžas nad

Alláhovým svrchovaným stvořením.”

Mansúr se nemohl nabažit rozhovoru se svým novým známým, ledním medvědem. Chtěl se o něm dozvědět všechno, co se dalo zjistit. Měl další a další dotazy, které hodlal položit:

“Jaké jiné vlastnosti máš, o nichž nic nevím?”

“Nech mne přemýšlet,” řekl medvěd. “My lední medvědi máme zajímavé taktiky, které používáme v létě a v zimě. Nyní uvažuj o našem bílém kožichu, díky kterému se podobáme sněhulákům. Myslíš, že kdybychom si lehli do bílého sněhu, bude nás vidět? Vezmeš-li v úvahu naši bílou barvu, pravděpodobně odpovíš, ‘Ne, budete nepovšimnutelní,’ avšak nezapomeň, že my lední medvědi máme černé čenichy. Naše čenichy brání, abychom byli zcela zamaskovaní sněhem. Takže, co teď uděláme? Chytře si zakryjeme čenichy předními bílými prackami. Tak zakryjeme ten barevný rozdíl. Čekáme, zcela schovaní ve sněhu, než k nám dojde naše kořist.”

Mansúr vykřikl úžasem: “To je opravdu velice chytré!”

“Ano Mansúre. Medvědi vědí, jak se zamaskovat, jinými

slovy, schovat se, na sněhových pláních, poněvadž jejich srst a sněhové pláně mají stejnou barvu. Ale jdou ještě dále a napadne je i zakrýt si svoje černé čumáky, které jsou jedinou překážkou, protože jsou jedinou věcí, která vyčnívá na bílém pozadí. Ovšemže jak uhodneš, není možné, aby medvěd přemýšlel, co je třeba udělat, kdyby se několikrát vracel z lovu bez jídla a uvědomil si, že si musí zakrýt čenich! Medvědi se chovají pouze tak, jak jim Alláh vnukl. Alláh je tímto způsobem stvořil. Nakonec oni jsou jako jiné živé bytosti.”

Mansúr se rozhodl povědět matce cestou domů, co se dozvěděl o ledních medvědech a vysvětlit tvořivé umění Alláha na nich viditelné. Poděkoval svému kamarádovi za fascinující konverzaci a vrátil se za matkou.

OMAR A RYBKA

Jednoho dne Omar s otcem vstali za svítání a vydali se na ryby. Omar rád pozoroval východ slunce, když byl s otcem na rybách. Ráno vypadala obloha fantasticky a východ slunce plnil jeho srdce stejným vzrušením, ať ho pozoroval kolikrát chtěl...

Mezitímco jeho otec měnil návnadu na háčcích, Omar se posadil na bok jejich malého člunu a pozoroval moře. Najednou za sebou uslyšel hlas:

“Dobré ráno, malý kamaráde!” zabublalo za ním.

“Hej, tobě také dobré ráno rybičko,” řekl Omar. Vypadá to, že jsi také vstala brzy a šla si zaplavat. Vždycky mě

zajímalo—zrovna jsem se naučil plavat, ale vy ryby plavete od narození. Jak je to možné?”

“Abych řekla pravdu,” pravila rybka, “my ryby se nepotřebujeme příliš pohybovat, abychom plavaly; jen mrskat ocasem ze strany na stranu bohatě stačí. Žijeme si ve vodě pohodlně, kvůli své pružné páteři a rozmanitým soustavám v našich tělech.”

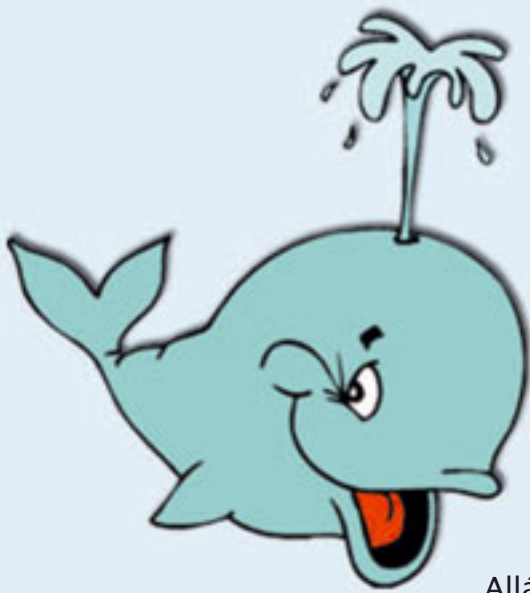
“To musí být super, pořád jenom plavat ve vodě,” dumal Omar.

“Svatá pravda,” neodporovala jeho nová kamarádka. “Ale nezapomeň, že naše těla byla speciálně utvořena, aby nám to umožnila. Jen si pomysli, je pro tebe snažší chodit vodou nebo po suché zemi? My ryby jsme byly stvořeny se zvláštními svaly a páteří, abychom byly schopny žít a plavat ve vodě. Naše páteř nás drží přímé a také spojuje naše ploutve se svaly. Bez ní by bylo nemožné, abychom žily ve vodě. Víš, můj malý kamaráde, tak jako každou živou bytost, Alláh stvořil nás ryby dokonale, a dal nám nejlepší možné rysy pro prostředí, v jakém žijeme.”

“Jenže ty neplaveš jen doprava a doleva, někdy se ponoříš hlouběji do vody. Jak to děláš?” zeptal se Omar.

“To děláme s pomocí různých tělesných soustav, které Alláh nám rybám dal,” od-

pověděla mu přítelkyně. “Ryby mají v těle plynové vaky. Vyprázdněním těchto vaků se můžeme ponořit do hloubky, nebo zamířit vzhůru jejich naplněním. Jistěže my bychom nikdy neměly moc vyvinout si tyto vlastnosti samy, pokud by si Alláh nepřál, aby to tak bylo.”

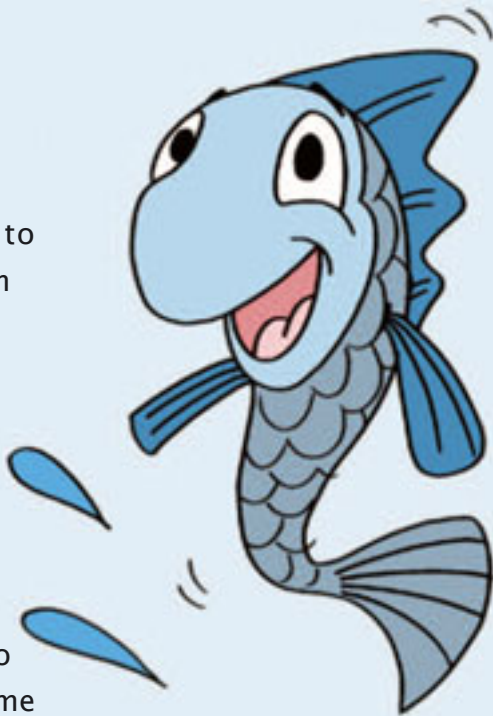
Mezitímco se jeho otec zaměstnával na zádi, Omar se dál bavil s rybou:

“Přemýšlím o přeplněných místech. Všichni se pohybují současně vpravo a vlevo, a pokud by byla tma, bylo by nemožné, aby jeden nevrážel do ostatních lidí. Jak se vám daří zvládat tento problém?”

Rybička se pustila do vysvětlování: “Aby ses vyhnul vrážením do druhých kolem sebe, potřebuješ vidět, kde co je, kdežto my ryby takový vizuální systém nepotřebujeme. Máme dokonalý smyslový orgán zvaný “postranní čára.” Cítíme nejmenší změny tlaku, které se mohou odehrát nebo vlnění ve vodě nebo sebe-

menší neklid v jejím toku a to ihned, díky zvláštním sensorům na postranní čáře. Vnímáním vibrací víme, kde je přítomen nepřítel nebo překážka, aniž bychom to opravdu viděly očima. Tyto detektory jsou zejména citlivé na blízké vibrace o nízké frekvenci. Například postřehneme kroky na břehu nebo něco hosené do vody a zachováme se podle toho.”

Omar nadšeně kýval: “Nyní rozumím. Mohu zpívat nebo použít rádio mimo vodu a to vám nevadí, ale sebemenší vibrace ve vodě, třeba když zatřesu vlnolamem nebo hodím do vody kámen, tak všechny zmizíte!”

Jeho nová kamarádka pokračovala: “Omare, tento náš systém, kterému vědci říkají rybí postranní čára, je ve skutečnosti velice složitou stavbou. Není možné, aby se takový komplikovaný systém vyvinul náhodou nebo druhotně anebo krok za krokem v průběhu doby. Všechny prvky této soustavy musely vzniknout najednou, bez toho by systém nefungoval.”

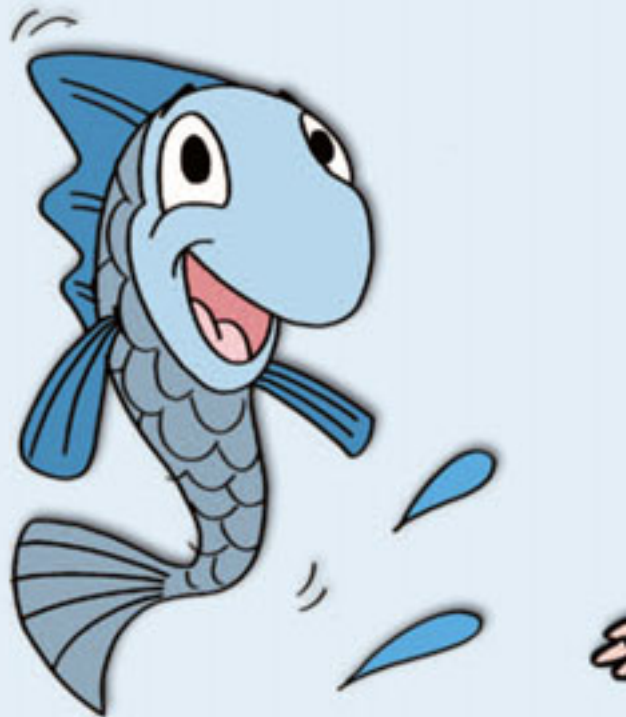

Omar si prohlížel rybku zblízka a když si povšiml, že nemá oční víčka, překvapeně se zeptal:

“Nemáš oční víčka. Jak chráníš svoje oči?”

“Máš pravdu,” odpověděla jeho kamarádka. “My ryby nemáme oční víčka jako vy lidé. Vidíme svět skrze jemnou membránu, která kryje naše oči. Mohl bys tuto membránu přirovnat k brýlím potápěče. Poněvadž my potřebujeme většinou vidět věci, které jsou u nás blízko, naše oči byly vytvořeny za tímto účelem. Když potřebujeme vidět do dálky, celá soustava čoček se posune dozadu zvláštním svalovým mechanismem uvnitř oka. Dokonce i malé oči nás ryb mají velice složitou stavbu. Není pochyb o tom, že je to další z mnoha důkazů Alláhova svrchovaného stvoření.”

Omar si pamatoval televizní dokument, který sledoval o den dříve. Viděl hejno rybek různých barev a tvarů. Myslel si, že úžasné barvy ryb a jejich neobyčejné vlastnosti jsou velice rafinovaným důkazem nadřaze-

ného tvoření Alláhova. Jeho chytrá malá kamarádka ryba mu dál poskytovala informace o sobě:

“Víš ty můj malý příteli, že těla nás ryb jsou pokryta velmi silnou kůží?”

Omar minutku nebo dvě přemítal: “Ano, máte šupinatou kůži. To jsem viděl. Ale nevypadá moc tlustá.”

“Tato kůže je tvořena svrchní a spodní vrstvou,” vykládala ryba. “Uvnitř svrchní vrstvy jsou žlázy, které produkují materiál zvaný sliz, který pomáhá omezovat tření na nejnižší úrovni, když se pohybujeme ve vodě. To nám dovoluje se pohybovat rychleji. Naše kluzkost taktéž ztěžuje nepřítelům nás chytit.”

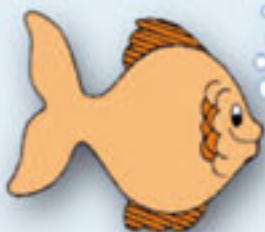
Jinou vlastností slizu je, že nás chrání před chorobami.”

Omar souhlasil: “Ano, jednou jsem zkoušel chytat ryby v otcově kbelíku do ruky, ale ihned mi z ruky vyklouzly!”

Ryba se usmála: “Tím zvláštní věci o naší kůži nekončí. V naší svrchní kůži je vrstva tvořená keratinem. Keratin je tvrdý, tuhý materiál, jenž se tvoří smrtí starých buněk ve spodní vrstvě, které ztratily spojení se svým zdrojem výživy a kyslíku.”

“Tato vrstva tvořená keratinem zabraňuje vodě, aby se dostala do těla a je užitečná při vyrovnávání vnitřního a vnějšího tlaku. Kdyby tato vrstva neexistovala, voda by se nám dostala do těla, vyváženost tlaku by

byla zničena a ihned bychom zahynuly.”

Omar byl znovu ohromen, “Jakou důležitou vlastnost – na kterou by nikdo ani nepomyslel– kůže ryb má!”

“To je pravda,” souhlasila rybka. “Omare, jak můžeš vidět, je to Alláh, Kdo všechno stvořil, Kdo dal rybám všechny jejich vlastnosti. Alláh si je vědom potřeb živých bytostí.”

Omar zaslechl otcův hlas z přídě člunu:

“Pojd’ Omare, je čas jít domů!”

Omar se chvilku zdržel, aby řekl sbohem své malé kamarádce: “Děkuji za informace, které jsi mi dala. Kdykoli spatřím rybu, připomenu si opět Alláhovo svrchované stvoření a poděkuji našemu Pánu za všechna požehnání, která nám dal.”

BAREVNÍ TVORC

OVÉ POD MOŘEM

JAK RYBY DÝCHAJÍ POD VODOU?

Dýchací soustava ryb se liší od ostatních živočichů. Lidé mají nosy, aby jimi dýchali a ryby mají žábry. S nimi využívají kyslíku ve vodě. Voda jimi neustále prochází ústy přes žábry a ven. Jemné cévy v žábrech zachycují kyslík z vody a nahrazují ho oxidem uhličitým z těla. Většina ryb má nozdry, ale ty se nikdy nepoužívají k dýchání. Nozdry v sobě skrývají drobné váčky, kterými ryby čichají okolní vodu. Kupříkladu žraloci používají čich, aby našli svou kořist.

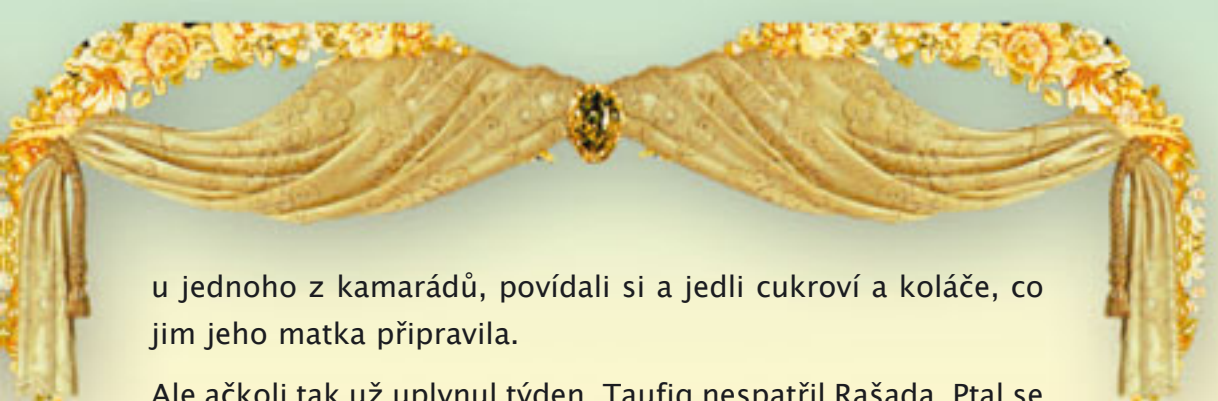
RAŠAD A TAUFIQ

Rašad a Taufiq byli přátelé. Rašadova babička žila ve stejné čtvrti jako Taufiqova rodina. Jelikož Rašad zůstával se svou babičkou o pololetních a letních prázdninách každý rok, mohli trávit celý tento čas spolu.

První pololetí skončilo. Všichni dostali svá vysvědčení a Taufiq s kamarády si počali užívat prázdnin. Jenže počasí bylo příliš studené a tak si první dny prázdnin nehráli mnoho venku. Sice se občas dostali ven, ale viděli své kamarády a hráli hry vždycky jen na chvíli. Někdy se setkali doma

u jednoho z kamarádů, povídali si a jedli cukroví a koláče, co jim jeho matka připravila.

Ale ačkoli tak už uplynul týden, Taufiq nespatriil Rašada. Ptal se druhých kamarádů, zda ho neviděli. Všichni mu řekli, že Rašada od počátku školních prázdnin také neviděli. Taufiq si myslel, že asi nešel ven, když bylo ošklivé počasí, přestože věděl, že jindy by si hrál venku i kdyby sněžilo, protože Rašad si ve sněhu hrál moc rád. Rozhodl se, že mu zavolá.

Jakmile se dostal domů, šel rovnou k telefonu a zavolal do domu Rašadovy babičky. Babička to zvedla a ihned poznala Taufiqův hlas.

“Neviděl jsem Rašada co skončila škola,” vysvětloval Taufiq. “Měl jsem obavy. Napadlo mne, že se u vás zítra stavím, ale rozhodl jsem se nejprve zatelefonovat.”

Rašadova babička mu vysvětlila, že Rašad tentokrát na prázdniny nepřišel, protože je nemocný. Měl těžkou chřipku a celé prázdniny musel zůstat v posteli a odpočívát. “Dám ti jeho telefonní číslo,” řekla mu. “Bude moc rád, když o tobě uslyší.”

Taufiq si zapsal číslo a ještě tu minutu volal Rašadovi.

Vzala to Rašadova matka. Řekla, “Rašade, volá tvůj kamarád Taufiq,” a předala sluchátko Rašadovi, který ležel ve svém pokoji.

Rašad si vzal telefon a řekl Taufiqovi: “To jsem rád, že jsi zavolal. Je hezké slyšet tvůj hlas.”

Taufiq sdělil Rašadovi, že si dělal starosti, protože ho o prázdninách neviděl a potom, co několik dní čekal, zavolal jeho babičku a bylo mu moc líto, když se dozvěděl, že je nemocný.

Rašad vysvětlil, že na počátku prázdnin chytil hroznou chřipku a že musel zůstat doma, protože mu doktor zakázal chodit ven, nařídil mu odpočívat a nedovolil chodit ven, dokud se mu úplně neuleví, takže proto tráví prázdniny doma.

“Brzy se uzdrav,” řekl mu Taufiq. “Je mi tě moc líto. Doufám, že se ti rychle uleví.” Sdělil mu, že všichni kamarádi ze sousedství si o něho také dělali starosti. Jelikož se však bál, aby Rašada neunavil, nechtěl po telefonu mluvit moc dlouho.

Rašad pravil: “Jsem tak rád, že jsi zavolal. Pozdravuj všechny kamarády a nezapomeň zase zavolat.”

Taufiq mu znovu popřál brzké uzdravení a zavěsil. Byl velice nešťastný, že kamarád je nemocný a musí trávit prázdniny takovým způsobem.

Když si matka všimla, jak je zarmoucený, ptala se ho, co se děje. Taufiq jí pověděl o problému svého kamaráda. “Kdo ví, jak se musí nudit, když tráví prázdniny takovým způsobem. Zajímalo by mě, co jiného bych pro něj mohl udělat,” řekl.

Matka chvíli uvažovala: “Nebydlí daleko. Můžeš ho jet navštívit. Rašadova matka je moje stará přítelkyně a dlouho jsme se neviděly. Mohu se s ní zároveň setkat.”

“To by bylo skvělé, mami. Kdy pojedeme?” zvolal radostně Taufiq.

“Zavolej Rašadovi a zeptej se ho, kdy by byl vhodný čas,” řekla mu matka.

Druhý den brzy ráno volal Taufiq Rašadovi. Pověděl mu, že ho chce s matkou navštívit a zeptal se, kdy by se jim to hodilo.

Rašad byl velice šťastný a řekl, že i jeho matku to potěší. Řekl, že je budou čekat zítra.

Taufiq s matkou vyrazili druhý den brzy zrána. Po několika hodinové cestě dorazili do Rašadova domu. Rašadova matka je vřele přivítala. "Měla jsem velkou radost, když jsem uslyšela, že přijedete," pravila. "Je to od vás moc hezké, že jste přijeli celou tu cestu."

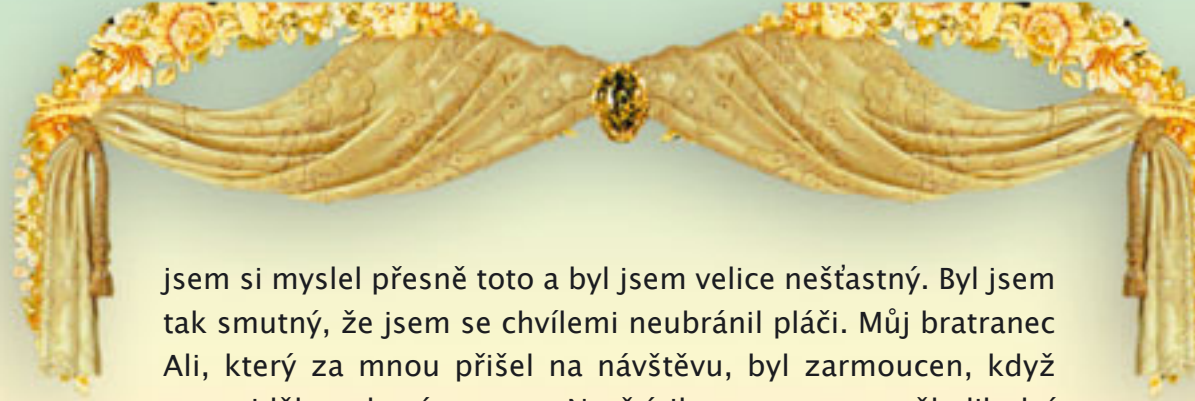
Společně šli k Rašadovi do pokoje. Šťastně je přivítal ze své postele. Potom, co se ho vyptali, jak se cítí a chvíli si povídali, matky nechaly chlapce o samotě.

Pak cosi upoutalo Taufiqovu pozornost. Navzdory tomu, že musel zůstat v posteli a proležet celé prázdniny, byl Rašad velice veselý. Nevypadalo to, že ho trápí jeho stav.

"Myslel jsem, že tě najdu, jak se nudíš a jsi nešťastný," řekl. "Kdybych já měl trávit prázdniny takto, tak bych byl opravdu smutný, ale vidím, že ty jsi dost spokojený. Nevypadáš, že by tě to otravovalo."

"Máš pravdu,"
s o u h l a s i l
R a š a d .
"První den

jsem si myslel přesně toto a byl jsem velice nešťastný. Byl jsem tak smutný, že jsem se chvílemi neubráníl pláči. Můj bratranec Ali, který za mnou přišel na návštěvu, byl zarmoucen, když mne viděl v takovém stavu. Navštívil mne znovu o několik dní později, kdy jsem na tom byl o trochu lépe. Měl s sebou knihu. Řekl mi, že ji ještě nedočel, a že by ji mi jinak dal, ale že mi chce přečíst část, kterou přečetl.”

“Když jsem mu řekl, že to rád uslyším, předčítal mi to. Kniha vysvětlovala, že Alláh vytvořil všechno za určitým účelem a že i ve věcech, které na první pohled vypadají špatně, je dobro. Říkalo se v ní, že lidé, kteří věří v Alláha a důvěřují Mu, by měli jednat s vědomím, že ve všem je rozhodně nějaké požehnání.”

“Bylo tam hodně takových příkladů. Jeden se týkal toho být nemocný. To, co se tam psalo, mne velice ovlivnilo. Jak se v knize pravilo, i ta nejprostší nemoc, třeba chřipka, ukazuje, jak bezmocní lidé ve skutečnosti jsou. Chřipku působí nepatrný vir, který není viditelný pouhým okem. Ale tento maličký virus oloupí člověka o sílu a přinutí ho ulehnout do postele. Dostane ho do stavu, kdy nemůže chodit nebo dokonce ani mluvit. Člověk nemůže dělat nic jiného, než ležet a čekat, až se mu uleví.”

“To je pravda,” souhlasil Taufiq. “Tak se to děje, můžeš je brát léky a čekat, až se uzdravíš.”

Rašad pokračoval:

“Když onemocníme, uvědomíme si, jak velké požehnání je zdraví. Když je člověk v dobré kondici a může chodit, běhat a hrát si bez potíží, měl by uvažovat o nemoci a být vděčný Alláhu. Kdykoli ráno vstaneš schopen chodit, běhat a dělat, cokoli se ti zlíbí bez cizí pomoci, to je velký dar od Alláha. Jak se říkalo v knize, stvořením nemoci Alláh přiměje lidi o tom přemýšlet a všímat si toho.”

“Ano, to co říkáš, je dost pravdivé,” přikývl Taufiq.

Rašad pokračoval se svým vysvětlením: “Jakmile jsem začal uvažovat takto, už jsem nebyl dál nešťastný. Jsem rád, protože se mi pomalu ulevuje. Budu úplně v pořádku, až začne škola. Potom budu mít ještě větší radost, že je mi dobře a jsem schopen běhat a hrát si.”

Vtom vstoupila do pokoje Taufiqova matka a řekla mu, že je čas jít.

“Chci si tu knihu také přečíst. Pošleš mi ji, až skončíš?” zeptal se Taufiq.

“Jistěže,” řekl Rašad. “Pošlu ti ji hned, jak ji dočtu.”

Cestou domů si Taufiq znovu promýšlel to, co říkal Rašad. Byl moc rád, že ho viděl spokojeného a vyslechl, co mu Rašad povídal. Pomyslel si, “Být zdravý je opravdu velké požehnání a až budu doma, povím o tom všem kamarádům.”

DODATEK: LEŽ EVOLUCE

V tomto oddíle knihy prozkoumáme některé myšlenky evolucionistů, kteří nevěří v Alláhovu existenci a kteří se snaží oklamat ostatní tvrzením, že všechno vzniklo samo od sebe, náhodou.

Ale když se někdo pokouší druhého oklamat, pravda nakonec vždycky vyjde najevo. Pokud je dotyčná osoba inteligentní, bude si vždy vědoma toho, že se jí lže. A to proto, že evolucionisté říkají lži, které jsou nesouvislé. Na následujících stránkách uvidíme, jak nerozumná jsou tato tvrzení, a jak byl jejich podvod odhalen.

CO JE TEORIE EVOLUCE?

Evoluční teorie je jednou z těch chybných myšlenek předložených lidmi, kteří nevěří v existenci Alláha. Byl to Charles Darwin, kdo původně navrhl tuto teorii, před asi 150 lety. Podle této ideologické teorie všechno vzniklo samovolnými, náhodnými událostmi. Například, podle Darwina, se jednoho

dne ryba náhodou změnila v plazu. Jiného dne se naskytla jiná náhoda a z plaza se stal pták a začal létat. Co se týče lidských bytostí, tak ty jsou potomky opic. Toto tvrzení je zcela nepravdivé. Jedinou pravdou je, že nás stvořil Alláh, stejně jako všechny živé bytosti, svět a vesmír. Darwin a jiní, kdo učinili toto tvrzení, vyslovili velikou lež.

Atomy jsou malinké částičky, z nichž je veškerá hmota, živá i neživá, vytvořena. To znamená, že všechno kolem tebe, a ty také, bylo vytvořeno spojením milionů atomů. Evolucionisté (tedy ti, kdo věří, že Darwin měl pravdu) říkají, že atomy se náhodou rozhodly spojit a že živé věci takto vznikly. Podle tohoto nelogického tvrzení jednoho dne povstal zuřivý vítr nebo hurikán a tyto atomy se spojily dohromady.

Podle Darwinova scénáře se tyto atomy spojily, aby vytvořily buňky. Jak víš, každou živou věc tvoří buňky. Ty se pak spojují, aby vytvořily naše oči, uši,

krev, srdce a zkrátka celá naše těla.

Měl bys mít na paměti, že buňky jsou velice složité systémy. V každé buňce se nachází mnoho odlišných organel. Mohli bychom buňku přirovnat k ohromné továrně. V buňce jsou dílny, transportéry materiálů, vstupní a výstupní brány, výrobní centra, nosiče zpráv, energetická kontrolní střediska atd. Je možné, aby továrna vznikla sama od sebe, aby se kameny, písek a voda spojily po bouři a to vše se stalo náhodou? Jistěže ne! Každý by se vysmál takovému směšnému tvrzení. Nicméně evolucionisté činí právě tak směšné tvrzení říkáním, "Buňka vznikla náhodou."

Evolucionisté by chtěli, abychom uvěřili, že tyto buňky vytvořily živé věci, když se spojily nějakým druhem další náhody.

Nechme evolucionisty provést pokus!

Dovolme evolucionistům vzít velký sud. Nechme je, ať dají do sudu jakékoli atomy si přejí. Dovolem jim, ať do sudu vloží cokoli si jejich srdce žádá. Nechme je, ať dají do sudu všechny suroviny, které jsou nezbytné k vytvoření živé věci. Pak mohou sud zahřívat nebo zelektrizovat. Dovolme jim ať dělají, co chtějí a kolik toho chtějí. Mohou sud pozorovat miliony let. (Mohou tento úkol předat mladým evolucionistům, protože jeden život by na práci nestačil.)

Co se stane jako výsledek tohoto?

Myslíte si, že třešně, melouny, jahody, švestky, fialky, růže, sloni, žirafy, lvi, jehňata, králíci, včely, kočky, psi, veverky a ryby by se mohli vynořit ze sudu? Mohla by osoba, která přemýšlí, je šťastná nebo vzrušená, které se líbí poslouchat hudbu a číst knihy, z něho vystoupit? Ovšemže ne! Ani by nemohl vzniknout podobný profesor jako ten, co pozoruje sud. Nejenže by nemohl vzniknout profesor, ale dokonce ani jediná z buněk v těle takového profesora.

Atomy jsou neživotné. Může se neživá hmota

Lifeless matter can never come together by chance to form a living creature. Allah has created the universe and all living things from nothing.

spojit, aby vytvořila živorú, smějící se, myslící bytost?

Samozřejmě, že ne; žádná živá věc by se nikdy nemohla ze sudu vynořit. Protože živé bytosti nejsou tvořeny kusy neživé hmoty spojené dohromady náhodou. Alláh stvořil všechny živé bytosti. Alláh stvořil lidi, hory, jezera, jeňhata, lvy a květiny, když ještě nic neexistovalo a On stvořil všechno z ničeho pouhým vydáním příkazu “Bud!”

JAK SE PODLE EVOLUCIONISTŮ ŽIVÉ ORGANISMY VYVINULY?

Alláh vytvořil všechny druhy a žádný druh se nemůže vyvinout z jiného. Je tomu tak proto, že každý druh má své vlastní jedinečné vlastnosti.

Avšak evoluční teorie mylně tvrdí, že živé organismy se vyvinuly v průběhu doby, vyvinuly si odlišné vlastnosti a změnily se na jiná stvoření. Všichni jste viděli želvy, ještěrky a hady; evolucionisté činí nesmyslné tvrzení, že tito plazi se náhodou změnili a stali se z nich ptáci.

Tedy, jaké události dle jejich tvrzení způsobily, že plaz se změnil v jiného tvora? Evolucionisté se domnívají, že se to odehrálo jako následek dvou oddělených příhod, které se objevily současně, a jimž říkají “mutace” a “přírodní výběr.” Toto je ve skutečnosti nelogická domněnka, která není podložena vědou.

There are countless species of living things in the world. Evolutionists will never be able to explain how these various species came to be. This is one of the best examples of Allah's creative artistry.

Co je přírodní výběr?

Nejjednodušším vysvětlením přírodního výběru je, že nevhodnější tvor přežije, zatímco ti slabí zmizí. Vysvětleme si to na příkladu: Představ si stádo jelenů, které často napadají divá zvířata. Když se to stane, jeleni začnou rychle utíkat a pouze ten nejrychlejší a nejpohyblivější jelen přežije. Postupně slabí a pomalí jeleni úplně zmizí, jelikož dravci je uloví. Zbydou jen zdraví a silní jeleni. Proto po nějakém čase bude stádo tvořeno jen vhodnými jeleny.

To, co jsme dosud stanovili je dosti správné, jenže tyto věci nemají nic společného s evolucí. Navzdory tomu evolucionisté věří, že takové stádo

jelenů by se mohlo postupně vyvinout v jiný druh zvířat, třeba žirafy. Můžeš vidět, jak se pletou. Bez ohledu na to, jak rychle jelen běží nebo jak daleko dopředu natahuje svůj krk, nemůže se změnit v jiného tvora, lva ani žirafu, kupříkladu. To se může stát jen v pohádkách. Asi znáš pohádku o žábě, která se změnila v prince. Žába se může změnit v prince jedině v pohádce. Avšak ve skutečném životě je nemožné, aby se jelen změnil ve lva nebo jinou živou věc. A přece evolucionisté pořád trvají na svém tvrzení, že je to možné!

Co to znamená mutace?

Mutace jsou nepříznivé změny, které se odehrávají v živém těle. Radiace nebo chemické látky působí mutace. Vliv radiace a chemických látek na živé věci je vždycky záporný. Před více než 60 lety během 2.světové války, byla na japonské město Hirošima shozena atomová bomba. Atomová bomba po celé oblasti rozptýlila radiaci a to lidem způ-

sobilo hrozné poškození. Radiace způsobila, že většina lidí, kteří jí byli vystaveni, vážně onemocněli anebo zemřeli. Navíc u jiných zničila určité tělesné systémy a to zase způsobilo, že jejich děti se narodily nemocné anebo zmrzačené.

Takže máme-li na paměti takové pohromy, toto je, čemu evolucionisté chtějí, abychom uvěřili: Jednoho dne prodělala ryba mutaci; například, co ji ovlivnilo, že byla, jako lidé z Hirošimy, vystavena radiaci nebo něčemu podobnému. Následkem této mutace se odehrály jisté změny v rybím těle a jednoho dne se změnila na krokodýla. To je zcela směšné tvrzení. Navíc, jak jsme uvedli výše, mutace jsou pro živá stvoření vždycky

... He has no partner
in the Kingdom. He
created everything
and determined it
most exactly.
(Surat al-Furqan: 2)

škodlivé. Buďto je mrzačí anebo působí vážná onemocnění.

Můžeme srovnat tvrzení evolucionistů s následujícím příkladem: kdyby jste vzali sekeru a uhodili s ní do černobílé televize, mohla by se tak změnit v barevnou televizi? Ovšemže ne! Pokud náhodně zasáhnete televizi sekerou, skončíte s rozbitým přístrojem. Stejným způsobem jako nahodile do něčeho praštit sekerou věc nevyhnutelně poškodí, tak i mutace poškozují živé organismy.

Under the layers of the earth's crust we can find the remains of creatures that lived in the past. These remains are called fossils and they disprove all the claims made by evolutionists.

A fossil snail

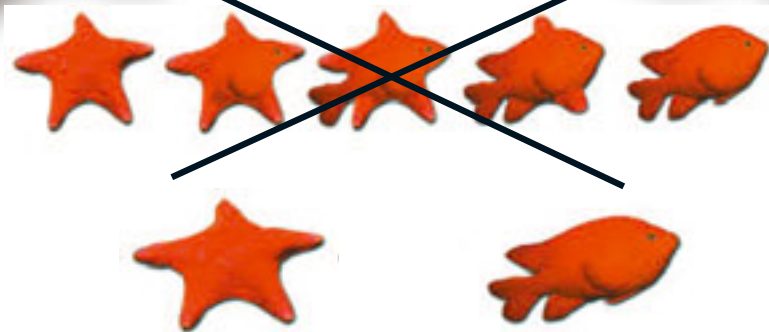
A fossil spider

Allah created every animal from water. Some of them go on their bellies, some of them on two legs, and some on four...

ZKAMENĚLINY KTERÉ EVOLUCIONISTÉ NEMOHOU NALÉZT

Zkamenělina je část zvířete nebo rostliny, která je už dávno mrtvá—obvykle tisíce nebo dokonce miliony let. Je zachovaná ve skalních útvarech v zemské kůře. Aby se z rostliny nebo zvířete stala zkamenělina, musí být pohřbeno téměř ihned potom, co zahyne. Například, pokud by na zemi seděl pták a náhle na něho spadla hromada písku a zabil ho, tak to znamená, že tělo tohoto ptáka může být uchováno po miliony let. Podobně existuje pryskyřice některých stromů, která geologickým procesem zkameněla a v takovém případě se jí říká “jantar.” V minulosti občas tato pryskyřice, jak tekla po kmeni stromu, polapila hmyz. Potom ztuhla a jantar a hmyz uvnitř něho byl zachován nepoškozený po miliony let až do dnešního dne. Toto nám pomáhá spousta se toho dozvědět o tvorech, kteří žili už hodně dávno. Takové zachovalé zbytky toho ne-

... Allah creates whatever He wills.
Allah has power over all things.
(Surat an-Nur: 45)

Evolutionists claim, for example, that starfish developed over millions of years and turned into fish. According to this claim, there should be many "transitional forms" to be found between starfish and fish. But no fossil of such a transitional form has yet been found. There are starfish and there are fish in the fossil record, but there is no transitional form made up of strange-looking combinations of both.

bo jiného druhu se nazývají zkameněliny.

Co to znamená zkamenělina “přechodné formy”?

Nejdůležitější podvod, jaký evolucinosté vynalezli, jsou “přechodné formy.” V některých knihách evolucionistů se jim někdy říká “středně pokročilé přechodné formy.”

Jak víš, evolucionisté tvrdí, že tvorové se vyvinuli jeden z druhého. Také tvrdí, že první tvor vznikl náhodou. Chtějí, abychom uvěřili, že tento tvor se postupně změnil v jiného a že z tohoto tvora vznikl ještě jiný a tak dále. Evolucionisté říkají, kupříkladu, že ryba je potomkem tvora, který se podobal hvězdici. To znamená, že jednoho dne hvězdice díky mutaci ztratila jedno ze svých ramen. Během dal-

LIVING FOSSILS REFUTE EVOLUTION

Fossils are proof that evolution never happened. As the fossil record shows, living things came into being in a single moment, with all the characteristics they possess and never altered in the least for so long as the species survived. Fish have always existed as fish, insects as insects and reptiles as reptiles. There is no scientific validity to the claim that species develop gradually. Almighty Allah created all living things.

A 54-to-37-million-year-old fossil sunfish

A 295-million-year-old fossil sea urchin

A 125-million-year-old fossil cicada

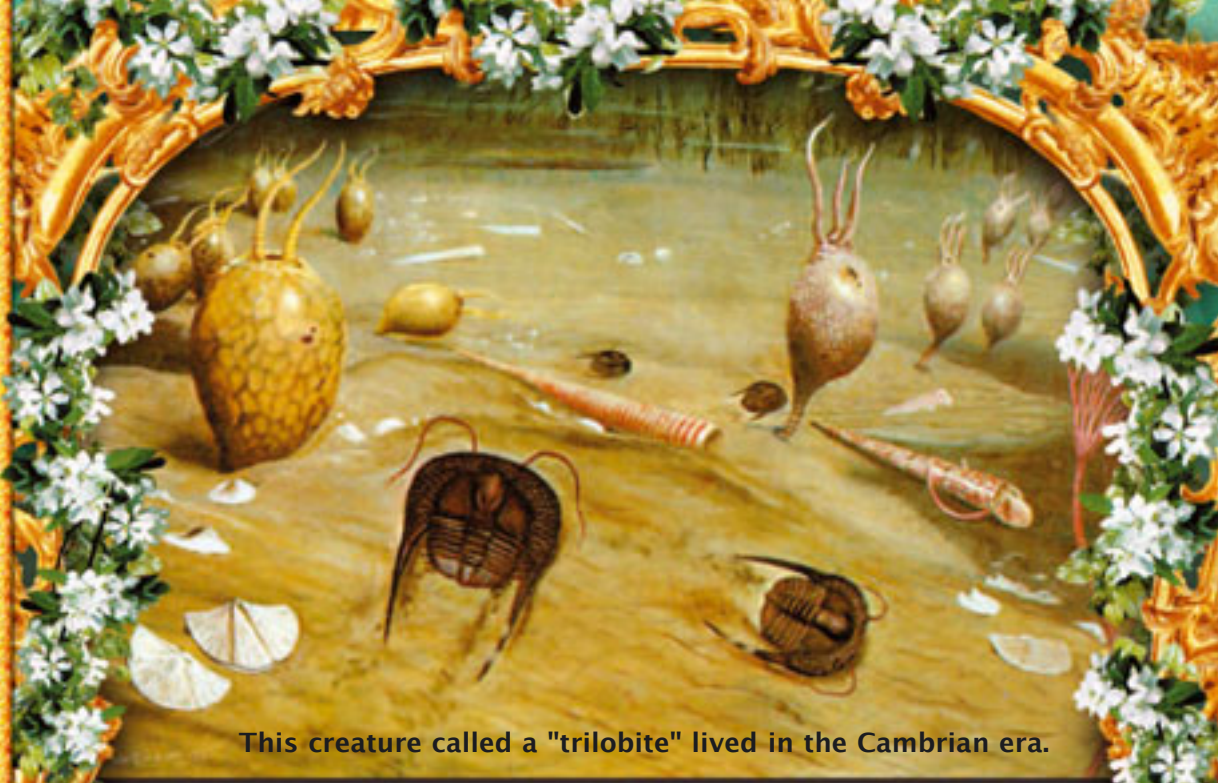

A 50-million-year-old fossil sequoia leaf

ších milionů let ztratila další ramena kromě některých, která se počala sama od sebe vyvíjet v ploutve. Mezitím a současně se odehrávaly všechny další změny, které byly nezbytné aby se hvězdice změnila v rybu. (Nic takového by se samozřejmě nemohlo nikdy stát, ale my si jen představuje, čemu si vlastně evolucionisté přejí, abychom uvěřili!) Podle evolucionistů musela hvězdice projít mnoha fázemi, než se z ní stala ryba.

Takže těmto smyšleným stvořením v jejich přechodných stádiích se říká přechodné formy v procesu evoluce. Znovu, podle nesmyslných tvrzení evolucionistů, všechny musely mít nějaké zakrnělé nebo ne zcela vyvinuté části těla. Třeba přechodný druh, který se údajně vytvořil, když se ryby měnily v plazy musel mít napůl vyrostlé končetiny vedle ploutví a současně plíce i žábry. Nesmíme zapomenout, že kdyby taková divná stvoření v minulosti žila, určitě bychom měli najít jejich zkamenělé pozůstatky. Je zajímavé, že zatím nebyla nalezena jediná zkamenělina jakékoli přechodné formy mezi druhy, o nichž evolucionisté tvrdí, že existovaly.

Stvoření se nevyvíjejí ze sebe navzájem. Pravdou je, že všechna vznikla najednou se všemi svými vlastnostmi v souladu a bez nedokonalostí. Neliší se od příslušníků svých druhů, kteří žijí dnes. Všechny stvořil Alláh.

This creature called a "trilobite" lived in the Cambrian era.

CO SE STALO V KAMBRIJSKÉM OBDOBÍ?

Nejstarší zkameněliny živých organismů se datují do doby známé jako kambrijské období, asi před 500 miliony lety. Tvorové, kteří žili v kambrijském období také dokazují, že evoluční teorie je zcela mylná. Jakto?

Tito tvorové se všichni objevili náhle během kambrijského období. Před nimi na planetě neexistovaly žádné živé věci. Skutečnost, že tito tvorové se objevili odnikud a všichni najednou je důkazem, že Alláh je stvořil v jednom okamžiku. Kdyby byla teorie navrhovaná evolucionisty správná, tito tvorové by se museli vyvíjet postupně z jednoduchých předků. Avšak tito tvorové nemají ani předky ani

Figment of the Imagination

žádné přechodné formy před nimi. V záznamu zkamenělin neexistují absolutně žádné stopy po takových organismech. Zkameněliny nám ukazují, že tyto tvorové—právě tak jako všechny živé organismy—se naráz objevili během kambrijského období, se všemi svými vlastnostmi v souladu, ale s žádnými údajnými evolučními předky, ze kterých by se vyvinuli, před sebou. Toto je nejjasnější důkaz, že Alláh je stvořil.

Například existoval tvor jménem trilobit, který žil během kambrijského období, ačkoli dnes je už nevidíme, protože vyhynuli. Trilobit měl velice složité, ale perfektní oči. Ty byly tvořeny stovkami šestihránných buněk a tyto buňky jim umožňovaly vidět dost jasně. Je zřejmé, že organismy s takovými úžasnými vlastnostmi nemohly vzniknout samy od sebe s pomocí náhody.

LEŽ ŽE RYBY SE ZMĚNILY V PLAZY

Evolucionisté říkají, že plazi se vyvinuli z ryb. Podle nich, když nebylo v moři dost potravy, ryby se rozhodly podívat se po nějaké na břehu a když tam byly, tak se změnily v plazy, aby na souši přežily. Jak vidíš, toto je nesmyslný nápad, neboť každý ví, co se stane s rybou, když se objeví na souši: zahyne!

Byl jsi někdy na rybách? Jen uvažuj! Co se stane rybě chycené na návnadu a zaháčkované na tvém prutu, kdybys jí zachránil život a přinesl ji domů, aby si odpočinula na tvém dvorku? Jak jsme už řekli, zahynula by. Kdybys šel na ryby znova a tentokrát chytl mnoho ryb a všechny je přinesl na svůj dvorek, tak co by se stalo? Tatáž věc, zahynuly by!

Jenže evolucionisté odmítají souhlasit. Tvrdí, že

Evolutionists claim that the coelacanth is a fish that started to change into a reptile. Later, a living coelacanth was discovered and the evolutionists' ruse was uncovered. The coelacanth is a real fish.

jedna z ryb na našem dvorku se mezitímco čekala na smrt začala měnit a že se změnila v plaza a žila dál! To je zcela a zcela nemožné!

Nikdy by to nemohlo být možné, jelikož mezi rybami a tvory žijícími na souši je mnoho rozdílů, a všechny tyto změny by se nemohly objevit naráz, náhodou. Vyjmenujme si několik věcí, které by ryby potřebovaly, aby přežily na souši:

1. Ryby používají žábry k dýchání ve vodě. Jenže na souši se nedá dýchat žábry a proto by zahynuly, kdyby opustily vodu. Potřebovaly by mít plíce. Předpokládejme, že ryby se rozhodly opustit vodu a žít na souši: kde by vzaly plíce? Ryba nemá představu o tom, co jsou plíce!

2. Ryba nemůže mít ledviny podobné našim, leč přesně takové by potřebovaly, aby přežily na suchu. Kdyby se rozhodly přemístit se na souš, je jasné, že ryby by pro sebe nemohly nikde nalézt ledviny.

3. Ryby nemají nohy, proto nemohou jít, když dospějí na břeh. Tak jak se první ryba, která se rozhodla vystoupit na břeh na souši pohybovala?

Jelikož je to nemožné, pak je zjevné, že i v tomto se evolucionisté mýlí.

Toto jsou jen tři ze stovek věcí, které musí ryby mít, aby přežily na suché zemi.

O rybě zvané Coelacanth

Po léta evolucionisté popisovali rybu nazvanou coelacanth ve všech svých knihách a časopisech a zobrazovali tuto rybu jako důkaz pro svou teorii. Mysleli si, že coelacanth už dávno vyhynul. Proto vytvořili sérii falešných příběhů, když zkoumali zkameněliny této ryby.

Pak, jen před několika lety, chytil rybář jednoho coelacantha do své sítě. Od té doby bylo chyceno mnoho dalších. Vyšlo najevo, že coelacanth je normální ryba. Navíc se nechystala vystoupit na břeh, jak evolucionisté tvrdili.

Evolucionisté říkali, "Tato ryba žila v mělkých vodách a tak se připravovala vystoupit na břeh." Ve skutečnosti však coelacanth žil ve velice hlubokých vodách. Nebyla to přechodná forma, jak nás přesvědčovali evolucionisté. Byla to skutečná ryba. Od té doby bylo odhaleno mnoho dalších falešných myšlenek evolucionistů!

TVRZENÍ ŽE PTÁCI SE VYVINULI Z PLAZŮ JE NEPRAVDIVÉ

Jiným falešným prohlášením evolucionistů bylo, jak údajně vznikli ptáci.

Jejich pohádkou bylo, že plazi, kteří žili na stromech, začali skákat ze stromu na strom a jak skákali tak si vyvinuli křídla. Další pohádkou je, že někteří plazi, kteří se pokoušeli lapat mouchy běhali za nimi a mávali předními končetinami a že tyto končetiny se proměnili v křídla.

Není to komické představovat si dinosaura vyvíjejícího perutě při běhu? Takové věci se dějí jen v pohádkách nebo kreslených filmech.

Je zde ještě důležitější věc. Tito evolucionisté říkají, že tento velký dinosaur si vyvinul křídla, když se snažil lapat mouchy. Dobře, jak tedy vzlétla do vzduchu moucha? Odkud se vzala její křídla? Než se snažili vysvětlit, jak mohl létat velký dinosaur, neměli nejprve vysvětlit nejprve, jak toho byl schopen malinký hmyz? Jistěže by měli.

Ale to je bod, který nebudou evolucionisté nikdy

The fossil of a bird called *Archaeopteryx*, that evolutionists tried to portray as an intermediate species, shows that evolution is a theory founded on deceit. This fossil is that of a real bird and shows that birds have not changed for millions of years.

umět vysvětlit. Moucha je jedním z nejlepších létajících tvorů na zemi. Dovede máchnout křídélky 500x až 1000x za sekundu. Jak víš, umí velice snadno manévrovat ve vzduchu. Bez ohledu na to, kolik příběhů evolucionisté vypravují, stále nedovedou vysvětlit, jak vznikla ptačí křídla. Pravdou je toto: Alláh stvořil ptačí perutě i muší křídélka, společně s jejich schopností létat.

Archaeopteryx, kterého evolucionisté označují za přechodnou formu, byl ve skutečnosti plně vyvinutý pták!

Vezměme si několik dalších odlišností mezi plazi a ptáky.

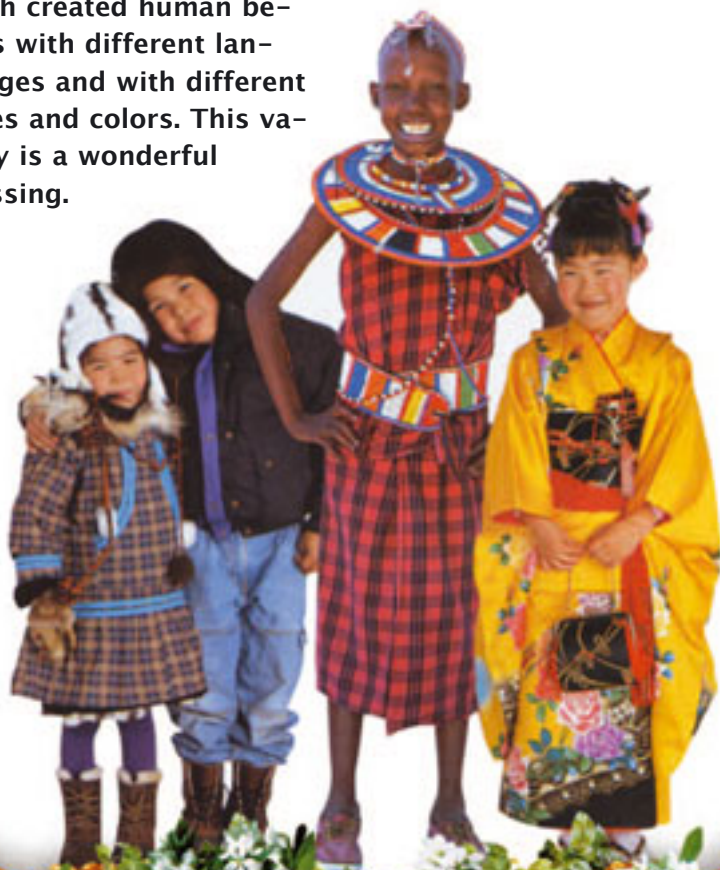
1. Ptáci mají křídla, plazi ne.
2. Ptáci mají peří a plazi šupiny.
3. Ptáci mají jedinečnou kosterní soustavu a jejich kosti jsou duté. Díky tomu jsou lehčí a mohou snadno létat.

Toto je jen pár rozdílů, které každého hned napadnou. Mezi těmito tvory existuje mnoho dalších odlišností.

Kdyby se druhy plazů změnily v ptáky, muselo by existovat mnoho tvorů, kteří žili mezi plazy a ptáky zastupujících fáze této proměny.

Lovci zkamenělin by měli narazit alespoň na jednu takovou zkamenělinu. To jest, musela existovat stvoření s polovičními křídly, napůl opeřená a napůl šupinatá, s napůl zobákem a napůl tlamou, a jejich zkameněliny by měly být nalezeny, ale žádné takové stvoření nebylo nikdy objeveno mezi mnoha

Allah created human beings with different languages and with different races and colors. This variety is a wonderful blessing.

zkamenělinami na Zemi. Ty zkameněliny, které byly nalezeny, patří buď úplnému plazu nebo úplnému ptáku. To znamená, že ptáci se nevyvinuli z plazů. Alláh stvořil ptáky, tak jako stvořil všechno živé.

Avšak jelikož evolucionisté toto nechtějí přijmout, snaží se přesvědčit lidi, že to co říkají je pravda, smyšlenými příběhy. Nalezli zkamenělinu ptáka nazvaného Archaeopteryx, který žil asi před 150 miliony lety, a tvrdili, že tento pták byl přechodnou formou mezi dinosaury a ptáky. Jenže tvrzení, že Archaeopteryx byl předkem ptáků je zcela nelogické.

Archaeopteryx byl plně vyvinutý pták!
Poněvadž:

1. Archaeopteryx měl peří jako dnešní ptáci.
2. Archaeopteryx měl stejnou hrudní kost, k níž se připojují křídla, jako jiní létající ptáci.
3. Archaeopteryx nemohl být předkem všech ptáků, neboť byly nalezeny zkameněliny ptáků, které jsou starší než tato.

POHÁDKA O LIDSKÉ EVOLUCI

Evolucionisté tvrdí, že lidé se vyvinuli z opů, a že tutíž opi jsou našimi předky. Ani Darwin ani jiní evolucionisté nikdy nevlastnili důkaz, který by podpořil tvrzení, jež je na prostém podvodem.

Vlastně jedním z důvodů, proč byla evoluční teorie vůbec vymyšlena, bylo poku-

sit se, aby lidé zapomněli, že je Alláh stvořil. Kdyby lidé uvěřili, že vznikli náhodou a že jejich předkové byli zvířata, pak by nepociťovali žádnou odpovědnost vůči Alláhu. Postupně by to způsobilo, že by zapomněli všechny náboženské hodnoty a stali se sobeckými. Sobečtí lidé přicházejí o dobré certy jako je láska k lidem a k rodinám. Víš, evolucionisté se pokoušejí odvrátit lidi od takových citů a proto rozšiřují evoluční teorii. Jejich cílem je přimět lidi, aby zapomněli na Alláha a tak říkají každému, "Alláh tě nestvořil. Jsi potomkem opic, jinými slovy, jsi jen pokročilejší zvíře."

Po pravdě Alláh stvořil lidské bytosti. Ve srovnání s jinými živými organismy je lidská bytost jediný tvor, který může mluvit, myslet, radovat se a rozhodovat se, je inteligentní, může zakládat civilizace a komunikovat na pokročilé úrovni. Alláh je Jediný, Kdo dal všechny tyto vlastnosti lidským bytostem.

Po pravdě Alláh stvořil lidské bytosti. Ve srovnání s jinými živými organismy je lidská bytost jediný tvor, který může mluvit, myslet, radovat se a rozhodovat se, je inteligentní, může zakládat civilizace a komunikovat na pokročilé úrovni. Alláh je Jediný, Kdo dal všechny tyto vlastnosti lidským bytostem.

Evolucionisté nemohou poskytnout žádný důkaz, že lidské bytosti jsou potomky opic

Na poli vědy je velice důležité předložit “důkaz”. Učiníte-li tvrzení a chcete-li, aby mu ostatní uvěřili, tak musíte předložit nějaké důkazy. Třeba kdyby ses někomu představoval a řekl, “Jmenuji se Omar” a ta osoba by řekla, “Nevěřím, že se jmenuješ Omar,” tak v takovém případě bys musel mít nějaký důkaz, že se tak opravdu jmenuješ. Jaký by to mohl být důkaz? Průkaz by mohl představovat důkaz, nebo rodný list, nebo pas nebo třeba tvoje školní průkazka. Kdyby jsi něco z toho ukázal dané osobě, uvěřila by, že jsi opravdu ten, kdo tvrdíš, že jsi.

Nyní si uveďme vědecký příklad. V osmnáctém století žil vědec jménem Izák Newton o němž se říká, že objevil zemskou přitažlivost. Když se ho lidé zeptali, proč si je tak jist, odpověděl: “Když jablko spadne ze stromu, dopadne na zem. Nezůstane ve vzduchu.” To znamenalo, že existuje síla, která táhne jablko k zemi, síla, které říkáme “gravitační.”

Proto evolucionisté musejí předložit důkaz, aby byly jejich teorie uvěřitelné. Například evoluční teorie tvrdí, že člověk je potomkem opic. Proto se jich potřebujeme zeptat: Jak jste na to přišli a kde je důkaz?

Kdyby lidskými předky byly doopravdy opice, dalo by se očekávat, že jako potvrzení najdeme zkameněliny tvorů pololidských, poloopičích. Avšak žádné takové zkameněliny objeveny nebyly. Našli

jsme pouze zkameněliny lidí nebo opů. To znamená, že evolucionisté nemají absolutně žádný důkaz, že opi jsou lidskými předky.

Jenže evolucionisté se pořád snaží plést lidi svými teoriemi.

Některé triky evolucionistů:

1. Evolucionisté hovoří o zkamenělinách vyhynulých druhů opů jako kdyby patřily stvořením napůl lidským, napůl opičím.

Jistě jsi už někde viděl obrázky jako je ten nahoře. Evolucionisté je používají ve snaze oklamat lidi. Pravda je, že takoví tvorové nikdy neexistovali. V minulosti existovali lidé a opi, tak jako dnes, a ti byli zcela oddělení a nebyli v žádném vztahu. Žádný opičí muž ukazovaný na obrázku nikdy neexistoval. Nikdy se to nemohlo stát. Jak jsme už uvedli, ani jedna zkamenělina, která by dokazovala toto tvrzení nebyla nalezena.

Avšak evolucionisté stále zkoušejí nové a nové triky. Třeba když manipulují se zkamenělinou, která náležela vyhynulému druhu opů, tvrdí, že vlastně patřila stvoření někde mezi opy a lidmi. Jelikož lidé toho často o tomto tématu mnoho nevědí, tak mají sklon věřit tomu, co tito evolucionisté říkají.

2. Evolucionisté zacházejí se zkamenělinami různých lidských ras, jako kdyby to byla napůl opičí stvoření.

Jak víme, na světě existuje mnoho etnických skupin: Afričané, Číňané, původní obyvatelé Ameriky, Turci, Evropané, Arabové a mnozí další.

Evidentně lidé patřící k různým etnickým skupinám mají někdy odlišné znaky. Třeba Číňané mají oči mandlového tvaru, Afričané mají obvykle velice tmavou pleť a kudrnaté vlasy. Když uvidíte domorodého Američana nebo Eskymáka, ihned poznáte, že patří k jiné etnické skupině. I v minulosti existovalo mnoho etnických skupin a rysy některých z nich byly možná odlišné od těch dnešních lidí. Například lebky lidí patřících k rase Neandrtálců byly větší než lebky dnešních lidí. I jejich svaly byly mnohem silnější než naše.

Evolucionisté však používají tyto rozdíly mezi těmito a našimi rasami jako způsob, jak oklamat lidi. Tvrdí třeba když najdou lebku Neandrtálce, “Toto je lebka lidského předka, který žil před desítkami tisíc let.” Někdy jsou nalezené zkameněliny lebek menší než průměrná velikost lebky dnešního člověka. Ukazujíc na takovou zkamenělou lebku, evolucionista řekne, “Majitel této lebky se zrovna nacházel v bodě změny z opa na člověka.”

Ve skutečnosti ještě dnes existují lidé z určitých etnických skupin, kteří mají menší než průměrné lebky. Například obsah lebky domorodého Australana je dost malý, ale to neznamená, že jsou napůl lidé a napůl opi. Jsou to normální lidé jako ty a všichni ostatní.

Proto tedy vidíme, že zkameněliny, které evolucionisté vyobrazují jako důkaz, že lidské bytosti se vyvinuly z opů, patří buď raným druhům opů, nebo lidským rasám, které jsou nyní vyhynulé.

NEJVĚTŠÍ ROZDÍL

Největší rozdíl mezi opy a lidmi je, že lidé mají duše a opice nikoli. Lidé mají vědomí: myslí, mluví a sdělují své myšlenky ostatním v rozumných vě-
tách, dělají rozhodnutí, cítí, vyvíjejí si vkus, znají umění, malují, skládají písně a zpívají je a jsou plni lásky a morálních hodnot. Všechny tyto vlastnosti jsou vyhrazeny jedině lidské duši. Jen lidské bytos-
ti mají tyto jedinečné schopnosti. Evolucionisté ne-
mají odpověď na tuto otázku. Aby připomínal lid-
skou bytost, op by musel projít mnoha fyzickými změnami a musel by mít tyto jedinečné schopnosti vlastní lidem. Existuje v přírodě síla, která může dát schopnosti jako malování, myšlení a skládání hud-
by opici? Ovšemže ne! Alláh stvořil pouze lidi s ta-
kovými schopnostmi a zvířatům žádné takové schopnosti nedal. Jak jsme viděli, je zcela nemož-
né, aby se op změnil v lidskou bytost. Lidské bytos-
ti byly lidské ode dne svého stvoření. Ryby byly vždy rybami a ptáci byli vždy ptáky. Žádný tvor není předkem jiného. Alláh je stvořitel všech lid-
ských bytostí a všeho živého. Důvodem, proč evo-
lucionisté tvrdí, že lidské bytosti jsou potomky opic, je jejich vzájemná fyzická podobnost. Avšak jiní tvorové na zemi připomínají lidi mnohem více. Papoušek na obrázku dovede mluvit. Chobotnice mají stejné oči jako lidské bytosti. Kočky a psi poslouchají a plní příkazy jako lidé. Co by sis pomyslel, kdyby někdo řekl, že lidé jsou potomky papouš-
ků nebo psů nebo chobotnic? Jak vidíš, neexistuje rozdíl mezi touto myšlenkou a pohádkami evoluci-
onistů.

ALLÁH JE STVOŘITELEM VŠEHO

Náš Pán je jediný, Kdo uložil miliardy kousků informace do místa tak malého, že ho nespatříme bez zvláštního vybavení.

Alláh je Ten, Kdo nás stvořil, naše oči, naše vlasy a naše chodidla.

On je také Stvořitel našich rodin, rodičů, bratrů a sester, přátel a učitelů.

Alláh je Ten, Kdo stvořil jídlo, které máme rádi, marmeládu, obiloviny a těstoviny a také ovoce a zeleninu, která nás dělá zdravými a silnými. Kdyby ji Alláh nestvořil, nikdy bychom nevěděli, jak chutná jahoda.

Alláh nám také dal smysl chuti a čichu. Kdyby nám nedal tyto schopnosti, nebyli bychom schopni vnímat chuť věcí, které jíme. Bylo by to totéž, ať bychom jedli brambory nebo koláč. Alláh nestvořil jen chutné a voňavé potraviny, On nám také dal takové schopnosti, abychom je vychutnali.

Některé věci máš rád, líbí se ti a myslíš na ně jako na legraci. Může to být zákusek, který rád jíš, hra, kterou rád hraješ nebo procházka s lidmi, které máš rád. Ať je to cokoli, nesmíš nikdy zapomínat, že Alláh je jediný, kdo ti umožňuje se radovat z těchto věcí.

Jelikož je plný slitování s tebou, Alláh ti vždycky poskytuje radostné a krásné věci.

Pro začátek, byla doba, kdy jsi neexistoval. Jen si pomysli, nikde jsi nebyl, dříve, než jsi byl počat. Nebyl jsi nic. Alláh tě stvořil. Vytvořil tě z ničeho.

Musíme být Alláhu vděční za každý okamžik života. Při všem, co máme rádi a milujeme, musíme vzpomínat na Alláha a říkat, "Alláhu, jsem Ti navěky vděčný za všechna Tvá požehnání." Když se ocitneme v situaci, která se nám nelíbí, měli bychom se znovu modlit k Alláhu, neboť On jediný nám může pomoci.

Alláh vždy slyší naše modlitby a odpovídá na ně. Alláh ví, co si myslíme v hloubi srdce; On vyslyší všechny modlitby.

Co musíme udělat je nabídnout naše radostné poděkování Našemu Pánu, Jenž stvořil nás, svět a všechna požehnání, která obsahuje. A vědomi si toho, že Alláh je vždy s námi a že nás vidí a nslouchá nám v každíčkém momentu, musíme se pořád chovat co nejlépe.

“Sláva Tobě” řekli, “my máme vedení jen o tom, čemus nás Ty naučil, neboť Tys jediný vševědoucí, moudrý!”.

(Súra al-Baqara: 32)